

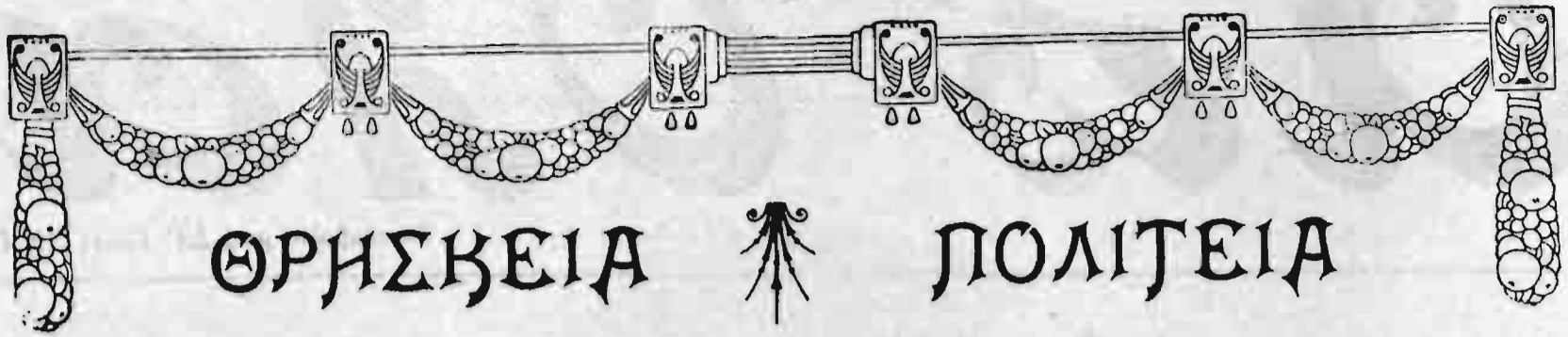
Ἄσ' Ὀλα

Τὸ σύμβολόν μας ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

Ἡ ΣΤΡΑΤΕΥΟΜΕΝΗ
ΙΕΡΑΡΧΙΑ ΜΑΣ

Τὸ Ἔθνος μας συνέχει μεγάλη θλίψις καὶ πένθος. Ὁ ἀπὸ πέντε ἡμερῶν ἐξαφανισθεὶς μητροπολίτης *Γρεβενῶν Αἰμιλιανός*, εἰς τῶν διακεκριμένων τῆς ἀνωτέρας ἱεραρχίας μας, εὐρισκόμενος εἰς περιοδείαν, ὡς ἀργὰ μανθάνομεν, εὐρέθῃ νεκρός, βληθεὶς ἀνάνδρως ὑπὸ δολοφονικῶν σφαιρῶν. Ὁ αἰδιμος μητροπολίτης πίπτει οὕτω θῦμα ἀθῶον, ἀληθῆς κατὰ Χριστὸν ποιμὴν.

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ΠΟΛΙΤΕΙΑ

ΑΛΚΟΟΛΙΣΜΟΣ

Ἐπεθύμουν πολὺ νὰ εἰσηχόμην σήμερον εἰς τὴν ἔρευναν τῶν ἰδανικῶν, ἅτινα ὀφείλομεν νὰ ἔχωμεν, θεωρῶν ἀρκετὰ ὅσα εἶπον περὶ ὑγείας καὶ ἐγκρατείας. Ἐν τούτοις ὅσον περὶ ἐμὲ βλέπω τὴν ἀνθρωπίνην κακοδαιμονίαν, ὅσον ἀντιλαμβάνομαι τὰ πάθη νὰ ἔξασκῶσιν ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν σκληροτέραν τυραννίαν, τόσον αισθάνομαι, ὅτι ἔστω καὶ εἰς ἐπὶ πλέον λόγος δὲν εἶναι περιττός, τόσον περισσότερον κρατοῦμαι εἰς τὸ ἴδιον θέμα, τὸ ὁποῖον θεωρῶ σπουδαιότατον.

Ὅταν τὸ σῶμα πάθῃ ἐκτροχιασμόν, ὅταν χάσῃ τὴν ἰσχὺν του, ὅταν καταστῇ κακὸν ἢ δυσπειθὲς ὄργανον τῆς ψυχῆς, τότε οὐδὲν ὀφελεῖ ἂν αὕτη εἶναι περρικισμένη διὰ τῶν λαμπροτέρων κοσμημάτων. Ποθεῖ ἐκείνη τὸ ἀγαθόν, ἀδυνατεῖ τὸ σῶμα νὰ τὸ πράξῃ· ὄργῃ ἐκείνη πρὸς ἐνεργὸν δρᾶσιν, κωλύεται ἀπὸ σῶμα σαθρὸν καὶ ἡρειπωμένον.

Ἐν ἀπὸ τὰ μεγάλα πάθη, τὰ ὁποῖα ἐκυρίευσαν τὸν σύγχρονον ἄνθρωπον, πάθος, τὸ ὁποῖον ἡμεῖς αὐτοὶ δημιουργοῦμεν, εἶναι καὶ ὁ ἀλκοολισμός.

Δὲν ὑπάρχει πλέον ἄνθρωπος, εἴτε ἀνὴρ εἴτε γυνή, ὁ ὁποῖος σήμερον νὰ μὴ συνειθίσῃ νὰ λαμβάνῃ ἀπὸ ἕν ὀρεκτικόν, τὸ ὁποῖον πάντοτε θὰ εἶναι τὸ κατάντημα μιᾶς ἐπισκέψεως, ὁ σκοπὸς μιᾶς διασκεδάσεως, τὸ τέλος μιᾶς ἐκδρομῆς καὶ κατακλείς τῆς ἐργασίας. Κατέστη πλέον ἀπαραίτητον, ὅπως ὁ ἐργαζόμενος, ὁ χειρῶναξ, ὁ ἄνθρωπος τοῦ γραφείου, προτοῦ ἀπὸ τῆς ἐργασίας του μεταβῇ εἰς τὸν οἶκον, κάμῃ ἕνα σταθμὸν εἰς τι καπηλεῖον διὰ νὰ πῆ κατὶ, τὸ ὁποῖον νομίζει, ὅτι θὰ τοῦ χάρισῃ τὴν ἀνεσιν, τὴν ἀνάπαυσιν, τὴν χαρὰν. Καὶ σταματᾷ ἐκεῖ καὶ μένει ἐντὸς τῆς πνιγρᾶς ἀτμοσφαιράς, πίνων τὸ δηλητήριον, τὸ ὁποῖον βαθμηδὸν θὰ τοῦ ὑποσκίῃ τὴν ὑγείαν, θὰ τοῦ κλονίσῃ τὰ νεῦρα, θὰ τοῦ παραλίῃ τὰς πνευματικὰς δυνάμεις, θὰ τὸν καταστρέψῃ χρηματικῶς καὶ θὰ τὸν καταστήσῃ πτώμα μόλις πνέον, μολυσματικὴν καὶ νοσογόνον ἐστίαν, πατέρα νοσηρῶν καὶ ἀσθενικῶν τέκνων.

Αὐτὰ μᾶς χαρίζει τὸ ἀλκοόλ, εἰς τὸ ὁποῖον ὅλοι ἀνεξαιρέτως δουλεύομεν καὶ τοῦ ὁποῖου διατηροῦμεν ἀπεράντους ναοὺς, ἄφθονα καταγώγια, ὑπὸ τὴν λαμπρότητα τῶν ὁποίων δυσκόλως ἀποκρύπτεται ἡ φοβερὰ καταδίκη τῶν εἰσερχομένων εἰς αὐτά.

Ὁ ἀλκοολισμός, ἐκτὸς τῶν ἄλλων κακῶν, τὰ ὁποῖα φέρει, ἐκτὸς τῆς ἀτομικῆς αὐτοκτονίας, εἰς τὴν ὁποίαν ὀδηγεῖ, ἄγει ἡμᾶς εἰς ἔθνικὴν τοιαύτην, διότι τὸ φοβερὸν τοῦτο πάθος εἶναι ἱκανὸν νὰ παραλίῃ ὅλους τοὺς δεσμούς, οἱ ὁποῖοι συγκρατοῦν ἕν ἔθνος καὶ παραλίῃ τὰ νεῦρα, τὰ ὁποῖα συγκρατοῦν τὸν ἀνθρώπινον ὀργανισμόν. Ὁ ἀλκοολισμός, ὡς ἀπέδειξεν ἡ ἐπιστήμη, εἶναι ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ τῆς ἐγκληματικότητος, αἱ δὲ φυλακαὶ τροφοδοτοῦνται πάντοτε ἢ ἀπὸ ἀλκοολικῶν ἢ ἀπὸ υἱοῦς τοιούτων.

Ἀπευθύνομαι πρὸς ὅλους : πρὸς τὸν κληρὸν, πρὸς τοὺς ἐπιστήμονας, πρὸς τὸν λαόν. Ἄς μὴ βαρυνθῶσι ποτὲ οἱ μὲν ν' ἀναφέρωσιν εἰς τὰ διδάγματά των τὰ φοβερὰ τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἀποτελέσματα καὶ ἄς μὴ φαντάζωνται οἱ ἄλλοι, ὅτι κερδαίνουσι, θύοντες τῷ Βάκχῳ.

Ἀπὸ ἀλκοολικὴν κοινωνίαν τὰ πάντα δύναται τις νὰ περιμένῃ, τὰ πάντα, ἐκτὸς τῶν καλῶν καὶ τῆς εὐτυχίας. τὰ δ' ἔθνη, τὰ ὁποῖα ῥέπουσιν εἰς τὸν ἀλκοολισμόν, θὰ ἔλθῃ ἡμέρα, καὶ πολὺ προσεχῆς μάλιστα, καθ' ἣν θὰ διακρίνωνται μόνον ἐπὶ ἐγκληματικότητι.

Ἡ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ

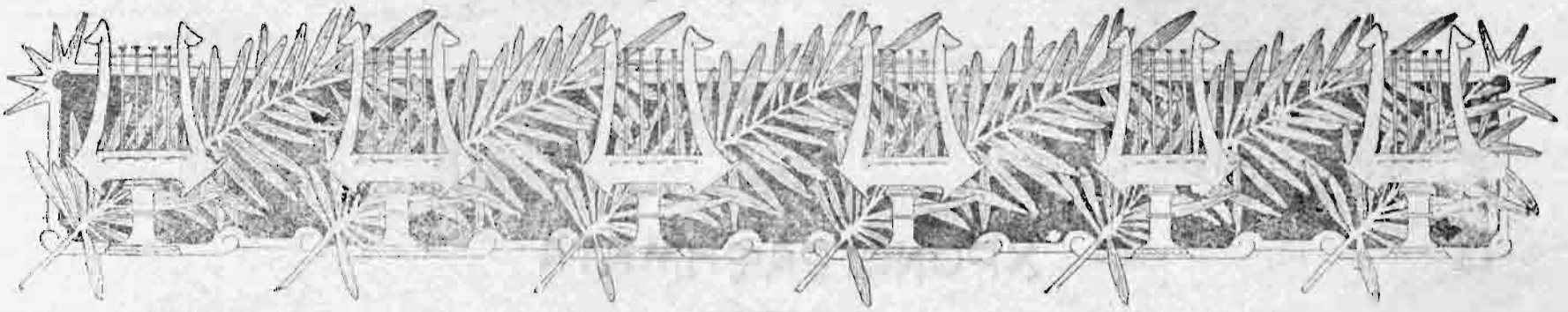
Τὸ Σάββατον ἐγένετο ἡ ἑναρξίς τῶν ἐργασιῶν τῆς Βουλῆς, ἣτις ἐφέτος, ἕνεκα τῶν ἐκτάκτων γεγονότων, συνεκλήθη ἕνα μῆνα ἐνωρίτερον. Τοῦτο, κατὰ τὴν γνώμην πάντων, ἦτο ἡ μόνη ἐνδεδειγμένη λύσις, διότι μετὰ τὴν κήρυξιν τοῦ πολέμου καὶ τὴν παραίτησιν τοῦ ὑπουργείου Χακκῆ, ἡ νέα ὑπὸ τὸν Σαῖτ Κυβέρνησις ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῇ πρὸ τῶν Νομοθετικῶν τῆς χώρας Σωμάτων, ν' ἀναπτύξῃ τὴν γνώμην τῆς καὶ τῆ συνεργασία αὐτῶν νὰ προβῇ εἰς γενναίας ἀποφάσεις, αἵτινες νὰ ἐξαγάγῃ τὴν χώραν ἐκ τῶν δυσχερειῶν, εἰς ἃς παρεσύρθη.

Ὁ λόγος τοῦ θρόνου, ἀναγνωσθεὶς παρουσία τῆς Α. Μεγαλειότητος τοῦ Σουλτάνου ὑπὸ τοῦ Μ. Βεζύρου, ἦτο ὁἷος ἀνεμένετο. Ἐνδιέτριψε μὲ μετριοπαθεῖς φράσεις εἰς τὴν αἰτίαν καὶ τὰ γεγονότα τοῦ πολέμου, ἀνέφερε περὶ τῶν καλῶν σχέσεων, εἰς ἃς διατελεῖ ἡ Τουρκία πρὸς τὰς λοιπὰς Δυνάμεις καὶ Κράτη, καὶ ἐτόνισεν ὅτι καθήκον τῶν Ὀθωμανῶν εἶναι ὁ συνασπισμὸς καὶ ἡ ὁμόνοια.

Εὐθὺς τὴν ἰδίαν ἡμέραν ἡ Βουλὴ προέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προέδρου· τὸ ἐνωτικὸν κόμμα προέτεινε τὸν Ριζᾶ βέην, ἡ δὲ συγκροτηθεῖσα ἀντιπολίτευσις τὸν Μαχίρ Σαῖτ βέην. Γενομένης δὲ ψηφοφορίας, ἐπὶ 159 ψήφων, 86 ἔλαβεν ὁ Ἀχμέτ Ριζᾶ βέης, 55 ὁ ὑποψήφιος τῆς ἀντιπολιτεύσεως, 14 διενεμήθησαν μεταξὺ 7 προσώπων καὶ 4 ἐρρίφθησαν λευκαί. Ἀπόλυτος πλειοψηφία εἶχεν ὀρισθῆ ὁ ἀριθμὸς τῶν 79 ψήφων.

Τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ψηφοφορίας εὐηρέστησεν, ὡς θέλουσιν νὰ δείξουν αὐταί, ἀμφοτέρας τὰς μερίδας, διότι οἱ μὲν ἐνωτικοὶ κατώρθωσαν νὰ ἐκλέξωσι τὸν ὑποψήφιον των, οἱ δὲ ἀντιπολιτευόμενοι νὰ συγκεντρώσωσι συσσωματομένο· μὲν κατὶ πλέον τοῦ τρίτου τῶν ὅλων ψήφων, ὅλοι δὲ 73 ψήφους ἔναντι 86. Τὸ ἀληθὲς ὅμως εἶναι, ὅτι ἡ ἐκλογὴ αὕτη οὐδὲν τῶν κομμάτων ἱκανοποίησε, διότι ἡ μὲν πλειοψηφία δὲν συνεκέντρωσεν ὅσας ψήφους ὑπελόγιζε καὶ ἐπεθύμει, ἡ δὲ μειοψηφία πάλιν, παρὰ τὰς προκαταβολικὰς ἐνεργείας τῆς, δὲν κατώρθωσε νὰ ἐλπίσῃ ὅλας τὰς ψήφους τῆς εἰς ἕν πρόσωπον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει τὸ μέλλον θὰ μᾶς δείξῃ κατὰ πόσον ἡ μειοψηφία αὕτη θὰ ἐπιδράσῃ ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τοῦ Κοινοβουλίου. Οἱ Ἑλληγνες βουλευταί, ἐκτὸς τῶν ὅ προσκειμένων εἰς τὸ Κομιτάτον, οἱ λοιποὶ ἐψήφισαν τὸν ὑποψήφιον τῆς ἀντιπολιτεύσεως. Τὴν Δευτέραν ἐγένοντο αἱ ἐκλογαὶ τῶν λοιπῶν μελῶν τοῦ Προεδρείου, ἐκλεγέντων δύο Ἑλλήνων ἐν αὐτῷ. Τὴν ἰδίαν ἡμέραν οἱ βουλευταὶ Τριπολίτιδος κατέθεσαν εἰς τὸ Προεδρεῖον τῆς Βουλῆς τακρίριον, διὰ τοῦ ὁποῖου ἐγκαλοῦσι τὸ ὑπουργεῖον Χακκῆ ἐπὶ ἀκηδεῖα καὶ ζητοῦσι τὴν παραπομπὴν αὐτοῦ εἰς ἰδιαιτέρον δικαστήριον. Γίνεται συζήτησις ἐπὶ τοῦ ζητήματος τούτου καὶ ἀποφασίζεται, ὅπως κατὰ τὸ 31 ἄρθρον τοῦ Συντάγματος τὸ τακρίριον παραπεμπθῆ εἰς εἰδικὴν ἐπιτροπὴν. Τὸ τακρίριον τοῦτο εἶναι ἐκτενές, περιέχον 8 κατηγορητήρια ἄρθρα.

Κατὰ τὴν συνεδρίαν τῆς Τετάρτης ἀνεγνώσθη ὑπὸ τοῦ Σαῖτ πασᾶ τὸ πρόγραμμα τοῦ ὑπουργείου, ἐν ᾧ ἐκτίθεται ἡ ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ πολιτικὴ τῆς Κυβερνήσεως. Αὕτη θὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐπιψήφισιν διαφόρων νομοσχεδίων καὶ τὴν τροποποίησιν τοῦ Συντάγματος, σχετικῶν εἰς τὴν στρατολογίαν, εὐθύνην τῶν ὑπουργῶν καὶ ἐσωτερικὴν διοίκησιν. Σχετικῶς πρὸς τὰ προνόμια τῶν Ἐθνοτήτων ὁ Σαῖτ πασᾶς ὑπεσχέθη σθεασμόν πρὸς τὰς διατάξεις τῶν φερμανίων καὶ κειμένων νόμων. ἔδήλωσε προτίμησιν καὶ διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου τῶν κοινοτικῶν σχολῶν καὶ δυνατὴν βελτίωσιν ὅλων τῶν κλάδων τῆς διοικήσεως. Σχετικῶς πρὸς τὸ Τριπολιτικὸν ζήτημα, ὁ Σαῖτ πασᾶς ἔδήλωσεν, ὅτι θὰ ἐργασθῆ πρὸς ἐπίλυσιν αὐτοῦ, «καθ' ὃν τρόπον κρίνη εὐνοϊκότερον εἰς τὰ συμφέροντα τῆς χώρας». Μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ προγράμματος ἐπιηκολούθησε μυστικὴ συνεδρία.

ΠΡΟΣ ΤΟ ΑΙΣΜΑ ΤΟΥ ΚΩΔΩΝΟΣ

Τὰ βλέπω κάθε πρωὶ νὰ βυθίζουν, φορτωμένα μὲ τὰ βιβλία των, τὸν ἴδιον δρόμον εἴτε καθ' ὁμάδας εἴτε καὶ χωριστά. Τ' ἀκούω νὰ γεμίζουν τὸν αἴρα μὲ τὰς φαιδράς φλυαρίας των καὶ μ' ἑλαφρὰς σπουδαιολογίας, τὰς ὁποίας ἀφίνουν εὐθύς ὡς ἀκουσθῆ ἀπὸ μικρὰν ὁ ἑλαφρὸς τοῦ κώδωνος ἤχος, ὁ ὁποῖος τὰ καλεῖ εἰς τὴν παράδοσιν.

Μὲ τέρεπει τὸ θέαμα αὐτό, θέλωμαι νὰ βλέπω τὸ μειδίαμα, τὸ ἀβίαστον μειδίαμα τῆς χαρᾶς, νὰ διαγράφεται ἐπάνω εἰς ἀπαλὰς καὶ ἀθώρας φυσιογνωμίας καὶ δι' αὐτό, ὡς ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος νοσταλγεῖ κάποιον παρελθόν, μένω προσηλωμένος καὶ ρεμβώδης τόσα λεπτά, ἕως οὔτου καὶ τὸ τελευταῖον παιδίον τῆς γειτονίας μου χαθῆ ὀπίσω ἀπὸ τὸν ἑψηλὸν τοῖχον τοῦ σχολείου του.

Πολλάκις μένω καὶ περισσότερο, καὶ ἐνῶ ἡ φαντασία μου πλέον ἀναπολεῖ τὴν φαιδρὰν ἐκείνην πορείαν τῶν μικρῶν, ὁ νοῦς μου παραδίδεται εἰς σκέψεις, τὰς ὁποίας μοῦ γεννᾷ ἡ ἀνάμνησις καὶ τὸ περιβάλλον :

— Ἀρά γε τὸ μικρὸ αὐτὸ παιδάκι, τὸ ὁποῖον τόσον χαρῶν περνᾷ τὸν δρόμον αὐτόν, ὅταν θὰ μεγαλώσῃ καὶ ὡς πατὴρ πλέον οἰκογενειάρχης ἢ μήτηρ περνᾷ ἀπὸ τὸν ἴδιον δρόμον, θὰ διατηρήσῃ τὸ ἴδιον μειδίαμα, τὸ ἀβίαστον μειδίαμα τῆς χαρᾶς, ἢ θὰ γίνῃ καὶ αὐτὸ ὅμοιον πρὸς ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι σκωθροποὶ κάθε πρωὶ περνοῦν ἀπ' ἐμπρός, ὡς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι ἴκοντες ἀναβαίνουν τὸν Γολγοθᾶν, ὡς ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι πολὺ μικρὰ ἐδοκίμασαν τὴν θλίψιν καὶ τὴν δυστυχίαν :

— Τί ζῶμα νὰ σβύσῃ ἐκεῖνο τὸ μειδίαμα, τί ἀδικον γρήγορα-γρήγορα ν' αὐλακωθῆ τὸ προσωπίκι ἀπὸ τὰς οὐτίδας τῆς ἀγωνίας καὶ νὰ κερταθοῦν οἱ ὄμοι ὄχι ἀπὸ τὸ βῆρος τῶν ἐτῶν, ἀλλ' ἀπὸ τὸν κολοσσὸν μιᾶς καταστάσεως ἀφορήτου!

— Δὲν θὰ δυνηθῆ κανεὶς νὰ ἀποκρυσταλλώσῃ τὸ μειδίαμα αὐτὸ τοῦ μικροῦ, νὰ τὸ καταστήσῃ παντοτεινόν; δὲν θὰ κατορθώσῃ νὰ ἐνισχύσῃ τοὺς ὑποτρέμοντας ὑπὸ τὸ βῆρος ὤμους, ἀφοῦ δὲν θὰ εἶναι κατορθωτὸν νὰ τὸ ἐλαττώσῃ;

Ἐπιτρέψατέ μου νὰ πιστεύω μὲ ὄλην τὴν βεβαιότητα εἰς τὸν σωτήρα αὐτὸν τῆς νεολαίας μας καὶ νὰ φρονῶ, ὅτι τὸ σχολεῖον δύναται καὶ πρέπει νὰ κίμη τὸν μέγαν αὐτὸν ἄθλον· ἄλλως εἶναι τελείως ἄχρηστον, διότι θὰ δημιουργῆ εἰλωτας δυστυχεῖς.

Ὅλοι ἀρεσκόμεθα νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν : — Ὁ βίος κατέστη πλέον ἀφόρητος, ὁ ἀγὼν, τὸν ὁποῖον διεξίγομεν, εἶναι φοβερός.

Ἀλλὰ κανεὶς ἀπὸ ἡμᾶς δὲν ἐσκέφθη ποτέ του νὰ καταστήσῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θ' ἀποδυθοῦν εἰς αὐτόν, ἀληθῶς ἰσχυροὺς, ἀληθῶς ρομφαλέους, ὥστε τίποτε νὰ μὴ τοὺς τρομάξῃ, ὥστε πρὸ αὐτῶν ὁ βίος νὰ εἶναι ἄθυρμα καὶ ὄχι τρομερὸς τροχὸς Ἰξίωνων.

Ἐν τούτοις, ἂν ὑπάρχῃ τόπος κατάλληλος διὰ τὴν ἐπίρροσιν αὐτήν, ἂν ὑπάρχῃ χρόνος, καθ' ὃν νὰ εἶναι δυνατὸν ἐν τοιοῦτο στύγειον βάπτισμα, τοῦτο εἶναι τὸ σχολεῖον καὶ ἡ ἡλικία τῶν μαθητῶν.

Ναί, εἰς τὸ σχολεῖον, ἄλλως τε, ἔχει ἀνατεθῆ τὸ ἔργον τοῦτο· τοῦ σχολείου σκοπὸς εἶναι νὰ δημιουργῆ χαρακτήρας, νὰ σφυρηλατῆ νεῦρα καὶ νὰ ἀναδεικνύῃ συνειδήσεις· μὲ τὰ ἰσχυρὰ δὲ νεῦρα, μὲ τὰς ἀδαμαντίνους συνειδήσεις καὶ μὲ χαρακτήρας ἀληθεῖς κατακτιᾶται ἂν ὄχι ἡ ἀπόλυτος ἐν τῷ βίῳ εὐτυχία, ἢ ὁποία θὰ μείνῃ πάντοτε εἰς τὸν πυθμένα τῆς μαγικῆς χοάνης τῶν ἀληθυστῶν, ἀλλὰ μία γλυκεῖα ζωὴ, φωτιζομένη ἀπὸ ἐν ὄραϊον ἰδανικόν, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ εἶναι πλέον ὡς φρυγαλαῖον φάσμα.

— Ἀλλὰ πῶς θὰ γίνῃ τοῦτο ;

Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα, τὸ μέγα πρόβλημα τῆς ζωῆς, εἰς τὸ ὁποῖον οἱ ἀληθῶς φιλόανθρωποι, οἱ ἀληθῶς πονοῦντες τὸ Ἔθνος πρέπει νὰ ἐγκλήψωσιν.

Οὐδὲν γνωρίζω, ἄλλως τε, εὐγενέστερον ἀπὸ τὸ ἔργον ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον χαρίζει εἰς τὰς μελλούσας γενεάς τὴν εὐτυχίαν καὶ ταῖς ἀποσπᾷ τὴν αἰωνίαν εὐγνωμοσύνην.

Ἄν θέλωμεν νὰ εὐτυχίσωμεν, ἂν θέλωμεν αἱ γενεαὶ τοῦ Ἔθνους νὰ δράσωσιν εἰς τὸν κοινωνικὸν βίον ὡς ἰσχυροὶ παράγοντες καὶ ὄχι ὡς ὁμαίδες ἀπειροσληθεῖς εἰλωτῶν, πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν, ἐνόσω ἀκόμη ὑπάρχει καιρὸς, ἐφ' ὅσον δὲν ἐδέχθημεν τὸ θανάσιμον πλήγμα.

Ἄς ἐργασθῶμεν ἐπὶ νέων βιάσεων, ἵνα ἐξασφαλίσωμεν εἰς τὸ Ἔθνος νέαν ζωὴν, ἃς μὴ ταλαιπωρῶμεν τὰ τέκνα μας μὲ τὰς γνώσεις, καὶ μόνον μὲ αὐτάς. Ἄς ἐννοήσωμεν ὅτι οὔτε ὁ ἀριθμὸς τῶν Φιλισταίων, τῶν φονευθέντων μὲ τὴν ὄνειον σιαγὸνὰ τοῦ Σαμφῶν, οὔτε ἡ πρωτεύουσα τῆς Πολυνησίας, ἀλλὰ καὶ οὔτε οἱ ἀριθμοί, οἱ διακετοὶ διὰ τοῦ 3 καὶ τοῦ 8, θὰ χαρίσωσιν εἰς τὰ παιδιὰ μας τὴν γλυκύτητα τῆς ἀνεξαρτήτου ζωῆς. Ἀλλὰ κάτι ἄλλο, τὸ ὁποῖον εἶναι πολὺ σπουδαῖον καὶ τὸ ὁποῖον εὐρίσκεται πάντοτε ὡς συμπέρασμα ἐκάστης σελίδος τοῦ βίου.

Ἄς ἀποκαλύψωμεν εἰς τὰ τέκνα μας ἐν πρώτοις μὲ τὰ χρώματα τῆς ἀληθείας καὶ ὄχι μ' ἐκφράσεις παθολογικῆς ἀπαισιοδοξίας ἢ ὑπερμέτρου αισιοδοξίας, ὁποῖος εἶναι ὁ βίος, τί θ' ἀπαντήσωσιν αὐρίον, ὅταν ἀπορρίψωσιν τὰ σχολικά των βιβλία καὶ ριφθῶσιν εἰς τὸ

στάδιον τῆς ζωῆς. Ἄς τοῖς ὑποδείξωμεν, ὅτι σκοπὸς τοῦ βίου εἶναι ἡ δράσις καὶ ἡ νίκη, ἃς τοῖς ἀποκαλύψωμεν τὰ μέσα, διὰ τῶν ὁποίων ἄλλα ἔθνη σύγχρονα κατώρθωσαν νὰ δράσωσι, κατώρθωσαν ν' ἀναδειχθῶσιν.

Εἰς τὴν ἀρχαιότητα ἴσως τὰ μέσα ταῦτα ἦσαν ἄγνωστα. Οὐδεμία ἀνάγκη ἐπέβαλλε τὴν γνώσιν των. Ἄλλοτε οἱ ἥρωες τοῦ Ὀμήρου ἐφιλονεῖζον διὰ τὴν ἀπόκτησιν μιᾶς βοώπιδος συντροφίου εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν· τώρα ὁ ἀγὼν εἶναι πολὺ χαμηλότερος, καὶ περισσότερον ἄγχιος· περιστρέφεται περὶ ἐν τεμάχιον ἄρτου, περὶ ἐν ψιχίον χρυσοῦ.

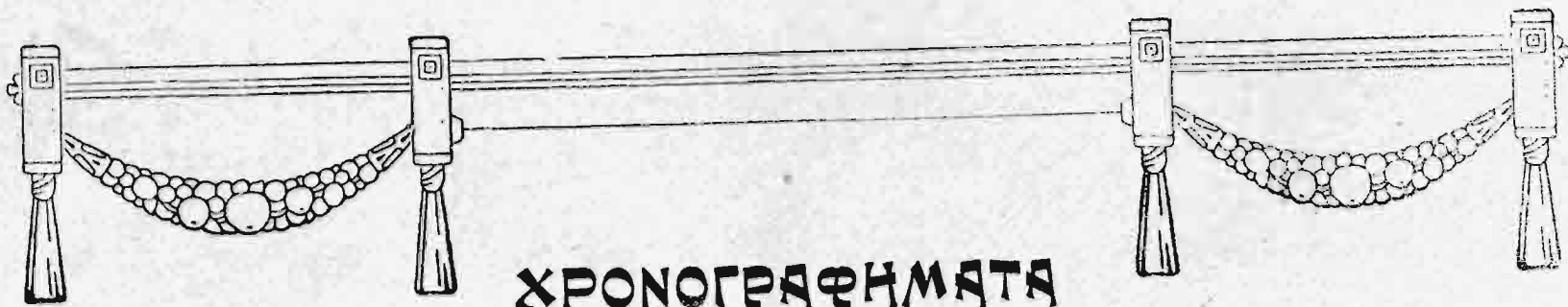
Τὰ μεγάλα κεφάλαια ἐπέρχονται ἄγρια, καταπνίγοντα καὶ τὰς γενναιοτέρας προσπαθείας τῶν ἀτόμων· ἃς διδάξωμεν λοιπὸν εἰς τὰ ἀγόρια μας τὴν ἀλληλεγγύην καὶ ἀποβάλλωμεν ἀπὸ τὰς καρδίας τὴν καχυποψίαν καὶ τὸν ἀτομικισμόν. Ἄς τοῖς εἴπωμεν τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅτι διὰ νὰ γίνῃ τις μέγας, πρέπει νὰ ἀποκτήσῃ συμμάχους καὶ διὰ νὰ εὖρῃ τοιούτους, πρέπει πρώτως νὰ προσφερθῆ σύμμαχος τῶν ἄλλων. Ἄς τοῖς ἀποκαλύψωμεν τέλος ὅλα τὰ συμπεράσματα τῆς πείρας ἐκ τῆς συγχρόνου ζωῆς καὶ ἃς τοῖς δείξωμεν ὡς ἰδανικὸν τὴν δράσιν καὶ τὴν νίκην.

Ἄς εἴπωσι κατόπιν εἰς τὰ κοράσια μας, ὅτι ἔχουν καὶ αὐτὰ ἓνα μέγαν προορισμόν· τώρα ποῦ ὁ ἀγὼν εἶναι λυσσαλέος, ὁ πρώτος σύντροφος, ὁ πρώτος ὀδηγός, ὁ πρώτος σύμμαχος τοῦ ἀνδρός εἶναι ἡ γυνή. Αὐτὴ ἔχει τὸ εὐγενὲς καθήκον νὰ τὸν ἐνισχύῃ, νὰ τὸν στηρίξῃ, νὰ τὸν προαύρῃ ἀπὸ τὴν λύπην καὶ τὰς ἐναντιότητας τῆς ζωῆς, τὸ μειδίαμά της εἶναι τὸ τρυφερότερον τῶν φαρμάκων καὶ ἡ ἀντίληψίς της, ὅταν δὲν σκοτίζεται ἀπὸ τὸν ζόφον τῶν μικροφιλοτιμιῶν καὶ κακοζήλων πόθων, εἶναι τὸ τηλαυγέστερον φῶς, τὸ ὁποῖον θὰ φωτίξῃ τὸν βίον τοῦ συζύγου καὶ τῶν τέκνων της. Ἄς διδάξωσι τὰ κοράσια μας νὰ εἶναι **ἐνεργητικὸν** καὶ οὐχὶ **παθητικὸν** εἰς τὸν ἰσολογισμόν τοῦ οἴκου, ἃς τὰ ὀδηγήσωσι νὰ εἶναι καὶ τρυφεραὶ σύζυγοι ὡς ἦσαν χαριτόβροντοι μνηστῆ· ἃς τοῖς εἴπωσι τὴν μεγάλην ἀλήθειαν, ὅτι ἂν οἱ γάμοι σπανάξωσιν, ἂν ἡ κοινωνία μας παραλύῃ, ἐξ αἰτίας των ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συμβαίνει αὐτὸ καὶ αὐτὰ καὶ μόναι δύναται νὰ βελτιώσωσι κατὰστασιν, ἢ ὁποία ὀδηγῆ εἰς ἀποσύνθεσιν, εἰς ἐξευτελισμόν.

Αὐτὰ καὶ ἄλλα παρόμοια πρέπει νὰ διδάξωσιν εἰς τὰ τέκνα μας τὰ σχολεῖα, ἂν θέλωμεν τὸ ἀβίαστον μειδίαμα νὰ συνοδεύῃ τὰ τέκνα μας εἰς ὅλον τὸν βίον των, ἂν θέλωμεν τὸ Ἔθνος μας νὰ μὴ ταρῆ ὑπὸ τὴν τέφραν τῆς ἱστορίας καὶ νὰ μὴ γίνῃ ποτὲ τῶν ἀρχαιολόγων καὶ μόνων τὸ μέλημα!

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

◀ Η ΓΥΝΗ ▶

Ἡ Βίβλος Γενέσεως, τὸ Θεόπνευστον Βιβλίον, ἀναφέρει, ὅτι ἡ πρώτη γυνή, ἦτοι ἡ Εὐά, ἐπλάσθη, ἀφαιρεθείσης τῆς μιᾶς πλευρᾶς ἀπὸ τὸν πρῶτον ἄνθρωπον, τὸν Ἀδάμ. Πᾶς τις ἐννοεῖ, ὅτι αἱ γραμμαὶ αὗται ἀποτελοῦν μίαν εἰκόνα, ὅτι εἶναι συμβολικαὶ καὶ ὅτι δι' αὐτοῦ ὁ συγγραφεὺς τοῦ Θεοπνεύστου Βιβλίου ἠθέλησεν ἀπλῶς νὰ ὑποδηλώσῃ τὴν παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις κρατούσαν τότε ἰδέαν, ὅτι ἡ γυνή εἶναι ὄν κατώτερον τοῦ ἀνδρός.

Ἡ ἐπιστήμη, ἥτις διὰ τῶν τελευταίων παλαιοντολογικῶν εὐρημάτων ἀναβιβάζει τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς εἰς χιλιάδας αἰῶνων πρὸ τῆς ἐποχῆς μας, παραδέχεται, ὅτι τὸ ἄρρεν καὶ τὸ θῆλυ παρουσιάσθησαν ταυτοχρόνως.

Συνεπῶς οὐδεὶς λόγος ὑπάρχει νὰ προϋποθέσωμεν ἢ τὴν προτεραιότητα τοῦ ἀνδρός ἢ καὶ τὴν γυναῖκα ὡς ἀποτελοῦσαν ἀπλοῦν τμήμα τοῦ σώματός του. Καὶ οὕτως ἀρχίζει ἡ ἰσότης τῆς γυναικὸς πρὸς τὸν ἄνδρα ἀπ' αὐτῆς τῆς κοσμογονίας.

Ἐν τούτοις, οὐ μόνον παρὰ τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλὰ καὶ παρ' ἅπασιν ἐν γένει τοῖς λαοῖς, ἀνεξαρτήτως τῆς ἀποσπάσεώς της ἀπὸ τοῦ σώματος τοῦ ἀνδρός, ἐκράτησεν ἡ ἰδέα, ὅτι ἡ γυνή ἐθεωρήθη ὡς ὄν κατώτερον τοῦ ἀνδρός.

Ὡσεὶ δὲ νὰ μὴ ἴσκει τοῦτο ἀπ' αὐτῶν τῶν σκοτεινῶν τῆς ἀρχαιότητος χρόνων, δεινὴ κατ' αὐτῆς ἐγένετο ὕβρις, θεοπισθείσης τῆς πολυγαμίας. Εἰς προϊστορικὰ σπήλαια ἐν Ἑλβετία καὶ ἐν Γερμανία εὐρέθησαν σκελετοὶ ἐνὸς ἀνδρός καὶ δύο γυναικῶν τῆς αὐτῆς ἡλικίας. Ἐκ τούτου οἱ παλαιοντολόγοι ἠθέλησαν νὰ συμπεράνωσιν, ὅτι ἡ πολυγαμία ὑφίστατο καὶ εἰς αὐτὴν τὴν παλαιωτάτην τῶν Σπηλαίων καλουμένην ἐποχὴν.

Ἡ ἰδέα αὕτη, τοῦ ὅτι ἡ γυνή εἶναι κατώτερον ὄν τοῦ ἀνδρός, ὡς καὶ ἡ ἐκμετάλλεσις τῆς ἰδέας ταύτης παρ' αὐτοῦ: Εἶναι ὀρθή;

Εἶναι δικαία; Στηρίζεται ἐπὶ ἐπιστημονικῆς βάσεως; Πόθεν ἄρα γε νὰ προῆλθεν;

— Αὐτὸ εἶναι ἀπαραίτητον νὰ ἐξετάσωμεν.

Ἐπειδὴ ὁ προϊστορικὸς ἄνθρωπος οὔτε γνώσεις ἐπιστημονικὰς εἶχεν, οὔτε ἠδύνατο νὰ φιλοσοφήσῃ, θεωρήσας τὴν γυναῖκα κατώτερον ὄν καὶ ὑποτάξας αὐτὴν, ἐστηρίχθη, βεβαίως, ἐπὶ ἐνὸς καὶ μόνου γεγονότος: ἐπὶ τῆς σωματικῆς του ῥώμης, ἥτις ἦτο ὑπερτέρα τῆς γυναικός.

Καὶ ὅπως ὁ ἀνὴρ κατέβαλε τὴν ἀρκτον τῶν σπηλαίων καὶ τὰ ἄλλα θηρία καὶ ἐτιθάσσευσεν, συναντήσας κατὰ τὰς μακρὰς θήρας του τὰ πρῶτα κατοικίδια ζῶα, οὕτω καὶ κατεδυναστεύσε τῆς γυναικός.

Ἐγγλὸς φιλόσοφος, ὡς ἐξῆς χαριέντως καὶ μετὰ πολλὴν ποιήσιν, ἀλλὰ καὶ οὐχὶ πόρρω τῆς πιθανότητος, φαντάζεται τὴν πρώτην στιγμὴν, καθ' ἣν ἡ γυνή κατεδυναστεύθη.

Ὁ ἄγγλος οὗτος φαντάζεται ἐν νεαρῶτατον ζεῦγος πρωτογενῶν ἀνθρώπων.

Εἰς τὴν ἀρχὴν τὸ ζεῦγος τοῦτο ἐξήρχετο εἰς τὸ κυνήγιον, ὠπλισμένον μετὰ κλάδους δένδρων καὶ ἐπετίθετο ἀπὸ κοινοῦ κατὰ τῶν θηρίων. Μετὰ τὰ ῥόπαλα αὐτὰ καὶ μετὰ τὰς χεῖρας ἀνὴρ καὶ γυνή ἐφόρνεον τὸ ζῶον καὶ εἶτα κατασπαράσσοντες αὐτὸ τὸ κατέτρωγον.

Ὁ ἀγὼν ἦτο ἴσος, ὁ κίνδυνος ὁ αὐτὸς καὶ ἐπομένως τὸ ἐκ τοῦ θηράματος μερίδιον ἴσον.

Ἄλλ' ἕνα πρωὶ ἡ γυνή ἐτοιμώμενος δὲν ἠδυνήθη πλέον νὰ παρακολουθήσῃ τὸν σύντροφόν της εἰς τὴν θήραν. Ὁ ἀνὴρ ἐκνήγησε μόνος, καὶ ἀφοῦ κατεβρόχθισεν ἐπιτοπίως τὰ καλλίτερα μέρη τοῦ φονευθέντος παρ' αὐτοῦ ζῴου, μετέφερεν εἰς τὴν σύντροφόν του τεμάχιον σαρκός.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ ἀνὴρ ἠννόησεν, ὅτι ἡ γυνή δὲν δύναται ἐξ ἴσου νὰ τὸν βοηθῇ εἰς τὸν τραχύτατον κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην περὶ ὑπάρξεως ἀγῶνα, καὶ ἠσθάνθη τὴν ἐπ' αὐτῆς ὑπεροχὴν του.

Ἡ ἰσορροπία ἐν τῇ κοινοβιότητι ἐκλονίσθη καὶ ἡ ὑποδουλώσις τῆς γυναικὸς ἤρξατο.

Ν. ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΒΡΑΔΕΙΑ

Σιγὰ - σιγὰ προχωροῦσεν ἡ νύκτα . . .

Ὀλα γύρω σκοτεινιάζουν, ἐγένοντο ὀλομαυρα καὶ μόλις μποροῦσε κανεὶς νὰ διακρίνῃ ἀπὸ μακρὰν τὰς σκιάς τῶν δένδρων τοῦ κήπου. Ὁ οὐρανὸς ἦτο καταστολισμένος μετὰ ἀστρα, ἡ Πούλια ἐτρεμόσβυνεν, ὁ δὲ Σείριος ἐφώτιζε μετὰ τ' ὄραϊον κοκκινωπὸν φῶς του.

Παντοῦ ἡσυχία καὶ σιωπή. Ἐλαφρὸ ἀεράκι ἐφυσοῦσε καὶ ἐκίνει τὰ κλαδιὰ τῶν δένδρων, κάποτε δὲ μόνον ἠκούοντο τὰ γαυγίσματα κανενὸς σκύλλου ἢ ἡ φωνὴ πετεινοῦ, ὁ ὁποῖος φαίνεται εὐρισκν, ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς νὰ τοῦ ἀνοίξουν τὴν φυλακὴν του.

★

Σιγὰ-σιγὰ προχωροῦσεν ἡ νύκτα . . .

Ἐξαφνα σ' ἐκείνην τὴν ἡσυχίαν ποῦ ἐνόμιζες πῶς ὅλοι καὶ ὅλα ἐκοιμῶντο, ἠκούσθη μία λυπητερὴ καὶ μελαγχολικὴ φωνή· ἦτον ὁ μουσεζίνης ποῦ ἐψάλλε τὴν νυκτερινὴν προσευχὴν ἐπάνω εἰς τὸν πύργον τοῦ τζαμιοῦ του καὶ σ' ἐκείνην τὴν ἡρεμίαν τῆς νυκτός, πόσον συγκινοῦσεν ἡ μελαγχολικὴ φωνή του! . . .

★

Σιγὰ-σιγὰ προχωροῦσεν ἡ νύκτα, καὶ λίγο-λίγο τὰ μικρότερα ἀστρα ἤρχιζαν νὰ σβύνουν. Ὁ οὐρανὸς ἐχλώμιαζε πρὸς τὸ μέρος τῆς Ἀνατολῆς καὶ ξυπνοῦσαν τὰ πουλάκια, χαρούμενα, διότι σὲ λίγην ὥραν θὰ ἐβλεπον τὸν ἥλιο καὶ θὰ ἐξεσταίνοντο μετὰ τὰς ἀκτίνες του.

Κάπου-κάπου ἤκουε κανεὶς τὸν χαρωπὸν κρότον ποῦ ἐκαμναν τὰ κουδουνάκια τῶν προβάτων, τὰ ὁποῖα ἐφευγαν ἀπὸ τὴν μάνδραν των καὶ ἐπήγαιναν νὰ βοσκήσουν μακρὰν στὸ δροσερὸ λειβάδι καὶ στὰ χλοερὰ βουναλάκια.

Ὅταν ἐξαφνα μία ἀκτίς τοῦ ἡλίου ἐφώτισε τὴν κορυφὴν τοῦ βουνοῦ καὶ ἐχρῶσσε τὰ συννεφάκια τοῦ οὐρανοῦ, ὅλα θαρροῦσες πῶς ἐξωντάνευσαν, πῶς ὀμιλοῦσαν: τὸ ζῶον, τὸ φυτὸν, ἀκόμη καὶ τὸ τρελλὸ ἀεράκι, καὶ νόμιζες πῶς τὸ κάθε ἕνα, σοὶ ἔλεγεν ὅτι ἦτο χαρούμενο καὶ εὐτυχισμένο, διότι ὑπῆρχε καὶ ἐζοῦσεν εἰς τὸν κόσμον αὐτόν . . .

X.

ΕΛΛΗΝΟΓΑΛΛΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ

Ν. Δ. ΜΕΛΑ

ΜΕΤ' ΟΙΚΟΤΡΟΦΕΙΟΥ (Ἀρρεναγωγεῖον-Παρθεναγωγεῖον)

ἸΕΝ ΤΩ ΠΕΡΑΝ ΚΩΝ/ΠΟΛΕΩΣ

Εἰκοστὸν ὄγδοον σχολ. ἔτος 1911-1912

Κατάστημα εὐήλιον καὶ εὐάερον, πληροῦν ἀπάσας τὰς συνθήκας τῆς ὑγιεινῆς, ἐν τῇ ὁδῷ Σερκίς, ἀρ. 58-57, ἐγγὺς σχεδὸν τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου.

Διαιρεῖται εἰς δύο μεγάλα ἰδίως διαμερίσματα, ὧν ἕκαστον κοινοῦται μετὰ τῶν ἐξω δι' ἰδίας θύρας. Ἐν τῷ πρώτῳ λειτουργεῖ τὸ Ἀρρεναγωγεῖον, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ τὸ Παρθεναγωγεῖον.

Ἀνεγνωρισμένον ὑπὸ τῆς Σεβ. Συνταγματικῆς Κυβερνήσεως, ἐργάζεται κατὰ τὸ ἐπίσημον πρόγραμμα τῆς Πατριαρχικῆς Ἐκπαιδευτικῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διατηρεῖ ἐννέα τάξεις: μίαν τοῦ Προκαταρκτικοῦ τμήματος, τέσσαρας τοῦ Δημοτικοῦ

Σχολείου, τρεῖς τοῦ Σχολαρχείου καὶ μίαν Γυμνασιακῆν.

Πρὸς περισσοτέραν ἀνεσίαν τῶν τροφίμων ἐνοικιάσθη ἰδιαιτέρον οἶκημα δι' οἰκοτροφεῖον, πλησίον τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου. Σκοπὸς παρασκευάζει διὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ βίου.

Ἀπὸ τῶν κατωτέρων τάξεων παρέχει πρακτικὴν διδασκαλίαν εἰς τὴν Γαλλικὴν καὶ τὴν Τουρκικὴν. Ἀμφότεραι αἱ γλώσσαι διδάσκονται ὑποχρεωτικῶς καθ' ἐκάστην καθ' ὅλον τὸ μετὰ μεσημβριαν χρόνικὸν διάστημα.

Ἐν τῷ Ἀρρεναγωγείῳ ὑπὸ εἰδικοῦ καθηγητοῦ διδάσκεται καὶ ἡ Ἀγγλική. Προαιρετικῶς καὶ ἐπὶ ἰδιαιτέροις διδάκτοροις ἡ Ὀργανικὴ μουσικὴ, ἡ Κοπιτικὴ, ἡ Ζωγραφικὴ καὶ ὁ Χορὸς.

Οἱ μαθηταὶ καὶ αἱ μαθήτριαι τῆς ἀνωτέρας τάξεως τοῦ Γαλλικοῦ τμήματος, ὑφιστάμενοι ἐν τῇ Γαλλικῇ Πρεσβείᾳ ἐξετάσεις, ἐφοδιάζονται δι' ἐπὶ τούτῳ ἀπολυτηρίου.

Διὰ τοὺς θέλοντας νὰ διδαχθῶσιν ἀποκλειστι-

κῶς τὴν Γαλλικὴν, λειτουργεῖ ἕτερον ἐπὶ τούτῳ τμήμα. Δίδακτρα λίαν προσιτά

Βίος οἰκογενειακός, ἐν τῷ ἰδρύματι διαμενοῦσης τῆς οἰκογενείας τοῦ Διευθυντοῦ.

Περίθαλψις μετὰ στοργῆς μητρικῆς ἐκ μέρους τῆς κ. Αἰκατερίνης Ν. Μέλα.

Ἀγωγή ἐθνικὴ, διδασκαλία εὐμέθοδος. Ἰδιόζουσα προσοχὴ καὶ ἐπιμέλεια καταβάλλεται ὑπὸ τῆς Διευθύνσεως περὶ τῆς σωματικῆς εὐεξίας τῶν μαθητῶν καὶ μαθητριῶν.

Αἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ οἰκογένειαι εὐρίσκουσιν ἐν τῷ Ἐκπαιδευτηρίῳ Μέλα πᾶσαν ἐγγύησιν χριστιανικῆς καὶ ἑλληνοπρεποῦς ἀγωγῆς, ἐμπιστευόμενοι τὰ τέκνα των.

Τὸ προσωπικὸν τοῦ Ἐκπαιδευτηρίου ἀποτελεῖται ἐκ καθηγητῶν, διδασκάλων καὶ διδασκαλισῶν ἀνεγνωρισμένης ἰκανότητος.

Ἐγγραφαὶ καὶ μαθήματα ἤρξαντο ἡδη. Κανονισμὸς καὶ πληροφορίαὶ παρέχονται παντὶ τῷ βουλομένῳ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ καθιδρυμάτος.

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΗΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ;

Ήπάνω εις την γέφυραν μεγαλοπρεπούς ατμοπλοίου, τὸ ὅποιον ὑπερήφανα ἐσχίζε τὸν ὠκεανόν, μερικοὶ ἐπιβάται τῆς πρώτης θέσεως εἶχον συγκεντρωθῆ.

Ὁ πλοίαρχος, κρατῶν τὸ ποῦρον εἰς τὸ στόμα, ἔβλεπεν ἀτενῶς τὸν ὀρίζοντα ρεμβίζων· δὲν εἶχεν, ἄλλωστε, νὰ φοβηθῆ τι. Ὁ καιρὸς ἦτο οὐρανὸς καὶ ἡ δειλὴ θαυμασιὰ εἰς τὸν ὀρίζοντα, πέρην, μακρὴν, ἐφαίνετο ἡ εὐγενέστατος ἀκτὴ τοῦ Ἀδριατικοῦ πελάγους, ἡ ὁποία ἐδέχετο τὰς τελευταίας θωπείας τοῦ δύνοντος ἄστρου.

Ἡ συνομιλία μεταξὺ τῶν ἐπιβατικῶν εἶχε χαλαρωθῆ οἱ χειροκροτοῦν, ὅταν εὐρεθῶν εἰς τὴν θαλασσίαν, λησιμονοῦν τὴν φλυσιαν τῶν — καὶ σχεδὸν ὅλοι ἐστράφησαν πρὸς τὸν πλοίαρχον.

— Καπετάνιε, τῷ λέγει εἷς, φάνεσθε πολὺ ρωμαντικῶς.

Ὁ πλοίαρχος ἐμειδίασε θλιβερῶς.

— Πιθανόν, ἀπήντησε, πλησιάζων τὸν ὄμιλον. — Ἐξάπαντος θ’ ἀναπολήτε καμμιάν τρυφεράν συνέντευξίν σας, τῷ παρατήρησε μία κυρία ἐκ τοῦ ὄμιλου.

— Ἐχετε ὕψος ἐρωτευμένον, ὁ ὁποῖος ἀπομακρύνεται ἀπὸ τὴν ἀγαπῆν του, λέγει μία ἄλλη.

— Δὲν τὸ ἤθροτε, ἢ μάλλον τὸ ἤθροτε κατὰ τὸ ἡμῖς. Ναί, αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀναπολῶ μίαν ἐρωτικὴν συνέντευξιν, ὅχι ὁμοῦς ἰδικὴν μου, ἀλλ’ ἐνὸς συναδέλφου μου.

— Καὶ δὲν ἀμφιβάλλομεν, θὰ ἦτο ὠραία ἡ συνέντευξις αὐτή.

— Θὰ ἦτο ρωμαντικὴ.

— Ἄ! καπετάνιε, διηγηθῆτέ μῖς τὴν, ἂν δὲν ἔχετε λόγον νὰ τὴν κρύψετε.

— Σεῖς διηγείσθε τὸσον ὠραία!

— Δὲν ἔχω κανένα λόγον νὰ σὰς κρύψω, διότι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ὑπῆρξαν εἰς τὸ ἐπεισόδιον αὐτό...

Αἰφνης ὁ πλοίαρχος ἐστράφη, ἔδωσε μίαν διαταγὴν εἰς τὸν πηδαλιούχον καὶ ἐκάθησεν ἐπὶ μιάς ἔδρας.

Ὅλων τὰ μάτια ἐστράφησαν πρὸς αὐτόν.

✱

Ἐταξιδεύομεν μίαν φορὰν μετὰ τὸν καπετάν Νίκο, ἕνα λεβεντόπαιδο καὶ εὐμορφον νέον, καλὴ ψυχὴ καὶ γενναία καρδιά, ἐπαρνούσαμεν ἀκριβῶς τὸ ἴδιο πέλαιος καὶ ἐπειδὴ εἰς τὰ φορητὰ ἀτμόπλοια δὲν ἔχει κανεὶς τὴν εὐχαρίστησιν, τὴν ὁποῖαν εὐρίσκει εἰς τὰ ταχυδρομικά, μόνοι οἱ δύο μας ἐπάνω εἰς τὴν γέφυραν συνομιλοῦσαμεν ἀτελείωτα. Ἀφοῦ εἶπομεν ὅλα ὅσα εἶχαμεν νὰ εἰποῦμε, τοῦ λέγω:

— Νίκο, δὲν ἐσκέφθης ἀκόμη διὰ νὰ νυμφευθῆς; δὲν ἠγάπησες;

— Δὲν σκέπτομαι, μοῦ εἶπε, διότι ἐκεῖνην ποῦ ἠγάπησα δὲν ἠξεύρω ποῦ εἶναι κἄν, δὲν εἰξεύρω ἂν εἶ ἄκόμη.

— Πᾶ, καὶ πότε τὴν ἐγνώρισες;

— Εἶναι τώρα τρία χρόνια, κατὰ τὰ ὁποῖα δὲν τὴν εἶδα.

— Ἄ! ἐκατάλαβα, θὰ εἶναι στὸ μέσον καμμιά δύστροπη μητέρα ἢ κανεὶς πατέρας ποῦ δὲν ἀγαπᾷ τοὺς θαλασσινούς.

— Τίποτε ἀπ’ αὐτά, φίλε μου, τίποτε.

— Ἀλλὰ τότε...

— Τί νὰ σοῦ εἰπῶ! πολλὰς φορὰς πιστεύω ὅτι δὲν ὑπάρχει κἄν ἡ ἐρωμένη μου, ὅτι δὲν ὑπῆρξε καὶ μ’ ἀγκάλιασε μάλιστα...

— Πολὺ περιέργον αὐτὸ καὶ πῶς νὰ μὴ μοῦ τὸ εἰπῆς καμμιά φορὰ ἕως τώρα!

— Σοῦ τὸ λέγω ἂν ἐπιμένῃς. Ἐνθυμῆσαι, διηθνα πρὸ τριῶν ἐτῶν τὸ μπάροχο τοῦ πατέρα, ἐπεστρέψαμεν ἀπὸ τὴν Ἀγγλίαν καὶ παρεπλέομεν τὴν Κέρκυραν. Ὅτε μία μεγάλῃ τρικυμία ξεσπᾷ, τὸ

ναυάγιον τὸ ἐνθυμῆσαι, τὸ μπάροχο μας ἔγινε χίλια κομμάτια καὶ οἱ περισσότεροὶ ναῦται ἐπνίγησαν· ἐγὼ εἶμι μείνει τελευταῖος ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον καὶ μόνον ὅταν ἐλάθη καὶ ἡ τελευταία ἐλπίς ἐρρίφθην εἰς τὴν θάλασσαν· τί ἔγινε κατόπιν δὲν γνωρίζω. Ὅταν ὕστερον ἀπὸ μερικὰς ἡμέρας ἠσθάνθην τὸν ἑαυτόν μου, εὐρέθην μέσα εἰς ἕν ὄραϊον σπίτι, μέγαρον ἀληθινά, ἐξυπλωμένος ἐπάνω εἰς ἕν καθαρότατον κρεβάτι. Γύρω μου εὐρίσκετο εἰς μειλίχιος γέρον καὶ μία μεσήλιξ. Ἄλλ’ ἐκτὸς αὐτῶν ὑπῆρχε καὶ μία νέα, καστανή, γαλανομάτα, με εὐγενέστατον πρόσωπον καὶ ἀγαθωτάτην φυσιογνωμίαν. Μ’ ἐθώπευσε μ’ ἕν μείδιμα καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβείσθε, εἰσθε πλέον καλά, ἐσώθητε.

Ἐφερα ἀμέσως τὴν χεῖρα εἰς τὴν κεφαλὴν, εἶδον ὅτι μέγας ἐπίδεσμος τὴν συνέσφιγγε, τὸ σῶμά μου ἦτο περιδεδεμένον ἀπὸ ἐπίδεσμοις.

— Ἄλλ’, δεσποινίς, τῆς λέγω, δὲν εἰμπορῶ νὰ ἐκφράσω τὴν εὐγνωμοσύνην μου, εἰσθε οἱ σωτήρες μου.

Οἱ γέροντες εἶχον φύγει, ἀφοῦ μοῦ ἀπέτεινον ἐνθαροντικὰς λέξεις· ἐμείναιεν μόνοι. Τὴν παρεκά-

ΜΕΣ ΣΤΑ ΣΤΗΘΕΙΑ...

Πότε ἀγριεύω κ’ ἀσχημαίνο,
Θηρίο γίνομαι στ’ ἀλήθεια,
Κι’ ἕνα λιοντάρι φωλιασμένο
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια.

✱

Πότε πετιοῦμαι στὰ οὐράνια,
Σὰν νὰ εἶμουνα πουλὶ στ’ ἀλήθεια,
Κι’ ἕναν ἀητόν, με περιφάνεια
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια.

✱

Πότε τονίζω τραγουδάκι,
Βγαλμένο ἀπ’ τῆς καρδιάς τὰ βάθια
Κι’ ἕνα γλυκόφωνο ἀηδονάκι
Νοιώθω πῶς ἔχω μὲς στὰ στήθια!

Χ. ΚΡΗΣΤΟΒΗΣΙΛΗΣ

Sauvedent

ΕΧΕΤΕ ΥΠ’ ΟΨΕΙ ΣΑΣ

ὅτι εἰς τὴν ἀποθήκην

P. ΣΟΦΙΑΝΟΥ καὶ Σ^{ΑΕ}

ἐν Γαλατῇ, Ὁμῆρ Ἀμπήτ Χάν, 13,

εὐρίσκετε εἰς τιμὰς ἀνεπιδέκτους συναγωνισμοῦ πᾶν εἶδος Ὁρολογίων καὶ κοσμημάτων, Σκευῶν πολυτελείας ἐκ λευκοῦ μετάλλου ἠγγυημένων, Μαχαιροπήρουνα, Δισκούς καὶ Κοχλιάρια γλυκοῦ, Σερβίτσια Τέλου, Σωμαβάρια ρωσικά κλπ. κλπ.

Ἐξαιρετικὴ πώλησις

ἕνεκα μεγάλης παρακαταθήκης.

Κοχλιάρια καὶ πηροῦνια φαγητοῦ ἐξ Ἄλου-μίνουμ πρὸς Γρ. 15 ἢ δωδεκάς, ὠρολόγια, ξυπνητήρια καὶ θυλακίου πρὸς Γρ. 10 καὶ 13 1/2 ἕκαστον.

λεσα νὰ καθήσῃ πλησίον μου, ἐδέχθη, μοῦ ἐθώπευσε τὴν πληγωμένην κεφαλὴν μου καὶ μοῦ ὠμίλει μ’ ἕνα τόσον τρυφερόν τόνον, ὥστε ἐνόμιζα ὅτι ἐταξιδεύον εἰς ἀφράστους κόσμους.

Τὴν κόρην αὐτὴν τὴν ἠγάπησα, τῆς τὸ εἶπον με ὅσην θέρημν εἶχεν ἡ καρδιά μου, ἡ ὁποία ἕως τότε δὲν εἶχεν ἀγαπήσει. Ἐκεῖνη ἐφαίνετο, ὅτι ἐδέχθη τὸν ἔρωτά μου. Ἐξ οἴκτου ἢ ἐκ συμπαιθείας;

Αὐτὸ δὲν τὸ γνωρίζω.

Τί ἀπέγινε μετὰ τὴν συνέντευξιν ἐκεῖνην δὲν εἰμπορῶ νὰ σοῦ εἰπῶ· ὅταν ἤνοιξα πάλιν τὰ μάτια μου εὐρέθην εἰς τὰς Ἀθήνας, εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ», ἀλλ’ οὔτε ὁ ἀγαθὸς γέρον οὔτε ἡ ὄραία κόρη εὐρίσκετο πλέον ἐκεῖ...

Ἐν τούτοις ἔμενε πάντοτε εἰς τὴν καρδίαν μου!

Ἐγὼναι καλά, ἐθεραπεύθην τελείως ἀπὸ τὰς πληγὰς μου, ἐλησμόνησα σχεδὸν τὸ δυστύχημά μου, ἀλλὰ δὲν ἐλησμόνησα ἐκεῖνην. Τρία χρόνια τώρα τὴν ζητῶ, τὴν ζητῶ ἐπιμόνως, Ἀλλὰ ποῦ; εἰς τὴν Ζάκυνθον, εἰς τὴν Κέρκυραν ἢ ἄλλο νησί τοῦ Ἰονίου; Παντοῦ πηγαίνω, παντοῦ ἀποτείνομαι, ἀλλὰ τίποτε δὲν κατορθώνω ν’ ἀνακαλύψω.

Εἶμαι δυστυχής!

Αὐτὰ μοῦ εἶπεν ὁ φίλος μου καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀνέβη ἀμέσως μία ζωηρὰ λάμψις, μία ἰδιαιτέρη ἐκφρασις. Ὁ Νίκος ἦτο ἀληθινὰ ἐρωτευμένος.

Μετ’ ὀλίγον προσηγγίσαμεν εἰς τὴν Κέρκυραν, θὰ ἐξεφορτόναμεν μέρος τοῦ φορτίου μας ἐκεῖ· θὰ ἐμένομεν λοιπὸν μερικὰς ἡμέρας. Οἱ ναυτικοὶ εἰς τοὺς λιμένας δὲν ἔχουν δουλειὰ καὶ ἐμέναμεν σχεδὸν πάντοτε ἔξω. Μίαν ἡμέραν ὁ ἐφοπλιστὴς κύριος Ἀδαμοπούλου μᾶς προσεκάλεσεν εἰς τὸ δειλινόν. Ἐπήγαμεν καὶ οἱ δύο, μᾶς συνέστησε τὴν κυρίαν του, μίαν χαριτωμένην νέαν με γαλανὰ ἐκφροστικὰ μάτια καὶ συμπαιθῆ φυσιογνωμίαν.

Ὁ Νίκος ἦτο δειλός, ἀλλ’ ὅταν εὐρέθῃ πρὸ τῆς κυρίας Ἀδαμοπούλου ἔγινε πελιδνός, προσεποικῆθη ἐν τούτοις τὸν ἀδιάφορον, ὠμίλησεν ἐλάχιστα καὶ πρῶτος ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως.

Ὅταν ἀφήσαμεν τὸ φορτίον, ἀνεχωρήσαμεν διὰ τὴν Κωνσταντινούπολιν. Ὁ Νίκος καθ’ ὄλο τὸ ταξίδι ἦτο μελαγχολικὸς καὶ ρεμβώδης. Δὲν εἶχα ἐννοήσει τότε τὴν αἰτίαν.

Ἐνα πρῶτ, εἶχομεν περάσει τὰ Λαρδανέλλια, δὲν τὸν εἶδα ν’ ἀναβαίνει, ὡς συνήθως· ἐπήγα νὰ τὸν ἐξυπνήσω εἰς τὴν καμπίνα του. Τὸν ἤθρα νεκρόν· ἀπὸ τὸ στόμα του αἱματοβαμμένος ἀφρός ἔβγαυεν, εἰς τὸ πάτωμα ἐν περιστροφῶν ἦτο ἀζωμῆ ζεστό.

Ὁ Νίκος εἶχεν αὐτοκτονήσει. Κανὲν σημεῖωμα δὲν ἐφανέρονε τὸν λόγον τῆς πράξεώς του αὐτῆς. Εἰς τὸ θυλάκιον μόνον τοῦ ἐνδύματός του εὐρέθῃ με μολύβι ζωγραφισμένη ἡ μορφή μιᾶς κυρίας. Πόσον ὁμοίαζε μ’ ἐκεῖνην ποῦ μοῦ περιέγραφε! Πόσον ὁμοίαζε μετὰ τὴν κυρίαν Ἀδαμοπούλου!

✱

Ὁ πλοίαρχος ἐσιώπησεν. Εἶχε σβύσει τὸ ποῦρόν του καὶ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἐπλανάτο μία μελαγχολία.

— Καὶ τί φαντάζεσθε, κύριε πλοίαρχε; τὸν ἠρώτησε μία κυρία συγκεκαμημένη.

— Ἡ κυρία Ἀδαμοπούλου ἦτο δεσποινίς Ζωίδου, ὅταν περιεποικῆθη τὸν Νίκο, ποῦ εἶχε πληγωθῆ εἰς τὸ ναυάγιον. Ἐν τῷ μεταξύ εἶχε νυμφευθῆ τὸν κύριον Ἀδαμοπούλου, εἶχε χαθῆ ὀριστικῶς πλέον διὰ τὸν Νίκο.

Ὁ ἥλιος εἶχε δύσει εἰς τὸν ὠκεανόν καὶ ἡ νύξ σιγά-σιγά εἶχε καταλάβει τὸ στερέωμα, ὅπως ἡ λύπη εἶχε καταλάβει τὸν ὄμιλον τῆς γέφυρας ἀπὸ τὸ θλιβερόν ἐπεισόδιον τοῦ ἔρωτος ἐκεῖνου.

ΦΕΡΕΚΥΔΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΑΣ

(συνέχεια από σελίδος 730)

ΣΟΥΛΤΑΝ ΜΟΥΡΑΤ Ο Β΄ (1421—1451)

Και ναι μὲν μετὰ τὰς νέας ταύτας κατακτήσεις ὁ Μουράτ, ἐπὶ δέκα καὶ πλέον ἔτη, δὲν ἠνώχλησεν οὔτε τὴν Κωνσταντινούπολιν, οὔτε τὰς ἄλλας ἑλληνικὰς χώρας· ἐν τούτοις ὅμως κατὰ τὴν δεκαετῆ ταύτην πρὸς τοὺς ἐν Βυζαντίῳ ἀνοικωχίῳ, οὐ μόνον ἀπρακτος ὁ Μουράτ δὲν ἔμεινεν, ἀλλὰ καὶ τὴν προσοχὴν τοῦ ὄλγην εἶχεν ἐπιστήσει εἰς τὴν Σερβίαν, Οὐγγαρίαν καὶ Βλαχίαν, ἀισθανόμενος τὴν ἀνάγκην ν' ἀποχωρήσῃ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο τὰς βορείους καὶ δυτικὰς ταύτας χώρας ἀπὸ τῶν μεσημβρινῶν καὶ ἀνατολικῶν.

Ἡ δεκαετής ὅμως αὕτη πρὸς τοὺς Βυζαντινοὺς ἐκχειρία τῶν Τούρκων, καθ' ἣν ὁ Μουράτ τόσην πρὸς βορρᾶν ἀνέπτυξε δραστηριότητα, δὲν ἦτο βεβαίως δυνατόν νὰ μὴ ἀνησυχῇ τὸν αὐτοκράτορα Ἰωάννην καὶ νὰ μὴ ἦναι δι' αὐτὸν μᾶλλον κακὸς οἰωνὸς καὶ κακὸν διὰ τὴν τύχην τῆς Κωνσταντινουπόλεως προμήνυμα. Τὸν ἐπικείμενον δὲ τούτον ἔστω καὶ ἐν ἀπωτέρῳ μέλλοντι κίνδυνον ἔχων πάντοτε πρὸ ὀφθαλμῶν, καὶ μὴ δυνάμενος πλέον νὰ πράξῃ τίποτε ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς ἀποσόδησίν του, ἐστράφη καὶ αὐτὸς πρὸς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην, τῆς ὁποίας τοὺς ἡγεμόνας ἠθέλησε νὰ προσελκύσῃ καὶ αὐτὸς διὰ τῆς γνωστῆς μεθόδου τῆς *Ἐνώσεως τῶν δύο Ἐκκλησιῶν*.

Κατὰ τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἤδρευεν ἐν τῇ ἑλθετικῇ Βασιλείᾳ (Bâle) ἡ περιδότητος ἐκείνη μεγάλη ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδος (1431—1443) ὑπὲρ τῆς καθαιρέσεως τῆς ἀπολύτου παπικῆς ἐξουσίας καὶ τῶν «ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τοῖς μέλεσι τῆς Ἐκκλησίας» ἀναγκαίων μεταρρυθμίσεων¹. Ἡ σύνοδος αὕτη, λαβού-

σα γνῶσιν τῆς προθέσεως τοῦ Ἰωάννου, ἔχουσα δὲ τὴν πεποίθησιν, ὅτι οὗτος ἠδύνατο πολὺ ἐπιτυχέστερον μετ' αὐτῆς νὰ συσχεθῇ, παρὰ ἀπ' εὐθείας μετ' τὸν πάπαν, οὕτινος ἡ περὶ ἀπολύτου ἐξουσίας ἀξίωσις, ἐν τῶν κεφαλαιωδεστέρων ζητημάτων τοῦ διχασμοῦ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, θὰ ἐπέφερε καὶ πάλιν τὸ ναυάγιον τῆς ἐνώσεως, προσεκάλεσε τὸν αὐτοκράτορα, ἵνα προσέλθῃ μετὰ τοῦ ἱερατείου του κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτήν. Ἀπέστειλε μάλιστα καὶ πλοῖα πρὸς παραλαβὴν τῆς αὐτοκρατορικῆς συναδείας. Ἄλλ' ὁ τότε πάπας *Εὐγένιος ὁ Δ΄* (1431—1447), εἰς τὸν ὁποῖον δὲν συνέφερε ποσῶς ἡ ἔνωσις τῶν Ἑλλήνων μετὰ τῆς ἐν Βασιλείᾳ συνόδου, προλαθὼν ἀπέστειλε καὶ αὐτὸς πλοῖα μετὰ πρεσβείας πρὸς τὸν Ἰωάννην, προσκαλῶν αὐτὸν εἰς Ἰταλίαν καὶ διαβεβαιῶν ὅτι, μετὰ τὴν συνομολόγησιν τῆς ἐνώσεως, θὰ τῇ ἀπεστέλλετο ὅσος δήποτε στρατός, πρὸς ὁλοσχερῆ κατατρόπωσιν τῶν Τούρκων, ἀπητείτο. Ἐν τῇ μεταξὺ κατέφθασαν καὶ τὰ πλοῖα

τοῦτο ἐξέλεξαν ἐν Αὐδινίῳ ἀντιπάπαν τὸν καρδινάλιον Κλήμεντα Ζ'. Οὕτω πῶς προήλθε τὸ μέγα *Σχίσμα τῆς Δύσεως* (1378—1419), καθ' ὃ δύο ταυτοχρόνως πάπας εἶχεν ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία: ἓνα ἐν Αὐδινίῳ, ὃν ἀνεγνώριζον ἡ Γαλλία, ἡ Ἰσπανία, ἡ Σκωτία καὶ ἡ Σικελία· καὶ ἓνα ἐν Ρώμῃ, ὃν ἀνεγνώριζον τὰ λοιπὰ καθολικὰ κράτη.

Ἄλλ' ἦτο ὑπὸ πᾶσαν ἐποψίν λυπηρὰ ἡ κατάστασις αὕτη, ἣν ἐδημιούργησε τὸ Σχίσμα, ἰδιαίτητα δὲ ἐπὶ πάπα Γρηγορίου ΒΒ΄ καὶ ἀντιπάπα Βενεδίκτου ΙΓ΄, ὅτε δύο ποντίφηκες, τὰ αὐτὰ διεκδικούντες δίκαια, ἴσταντο ἀντιμέτωποι, ἀφορίζοντες καὶ ἀναθεματίζοντες ἀλλήλους, μὴ ἐννοούντες δὲ οὐδὲ κατὰ βῆμα πρὸς συνεννόησιν καὶ ἄρσιν τοῦ Σχιματός νὰ ὑποχωρήσωσι. Τότε οἱ καρδινάλιοι ἀμφοτέρων τῶν παπικῶν αὐλῶν ἀπεφάσισαν νὰ ἐγκαταλείψωσι τοὺς πάπας αὐτῶν καὶ νὰ προβῶσιν αὐτοὶ εἰς τὴν μεταρρυθμίσιν τῶν πραγμάτων τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ πολλὰς δὲ ἐπὶ εἰκοσιδύο ὄλα ἔτη συνελεύσεις εἰς διαφόρους πόλεις, ἐν Λιβόρνῳ (1408), ἐν Πίζῃ (1409), ἐν Κωνσταντίᾳ (1415), ἐν Παβίᾳ καὶ ἐν Σιένα (1423), συγκαλεῖται, τῷ 1430, ἡ μεγάλῃ ἐν Βασιλείᾳ σύνοδος, τὴν ἐναρξίν τῆς ὁποίας ἐκήρυξεν ὁ καὶ προεδρεύσας αὐτῆς μέγας τῆς ἀναγορεύσεως (1431) τοῦ προμνησθέντος ἀνωθι πάπα Εὐγενίου Δ΄ τοποτηρητῆς τοῦ παπικοῦ θρόνου ἀββᾶς Βεζελαί. Ἄλλ' ὁ Εὐγένιος, ἅμα ἀναγορευθεὶς πάπας, εὐρῶν τὴν σύγκλησιν τῆς συνόδου παρῖνονον, ὡς οὐχὶ ὑπὸ καρδινάλιου τῆς Ἀγίας Ἐδρας, ἀλλ' ὑπὸ ἀπλοῦ αὐτῆς τοποτηρητοῦ γενομένην καὶ προεδρευομένην, πράγματι ὅμως ἀπιστοκρατευόμενον καὶ οὗτος εἰς πᾶσαν περιοριστικὴν τοῦ παπικοῦ ἀξιώματος μεταρρυθμίσιν, διαλύει διὰ παπικοῦ βούλλας τὴν σύνοδον τῇ 18 δεκεμβρίου 1431, ἧτοι τέσσαρας ἡμέρας μετὰ τὴν πρώτην αὐτῆς συνεδρίαν, καὶ συγκαλεῖ αὐτήν, μετὰ δεκαοκτὼ μῆνας, ἐν Βονωνίᾳ. Ἄλλ' οἱ ἐν Βασιλείᾳ πατέρες οὐ μόνον τὴν παπικὴν ταύτην ἀπόφασιν ἀπέρριψαν, ἀλλὰ καὶ, δευτέρῳ τῇ 15 φεβρουαρίου 1432 συνεδρίαν συγκροτήσαντες, ἀπεφάνθησαν ὅτι «οὐδεὶς, μηδὲ τοῦ πάπα αὐτοῦ ἐξαιρουμένου, δικαιούται νὰ διαλύσῃ σύνοδον κανονικῶς ἠφισταμένην καὶ ἐνεργοῦσαν». Κατὰ τὴν τρίτην τῶν δὲ συνεδρίαν, ἀποφανθέντες καὶ ὅτι «ὁ πάπας ὑπόκειται εἰς τὴν διαδικασίαν τῆς οἰκουμενικῆς συνόδου», προσεκάλεσαν τὸν Εὐγέ-

μετὰ τῆς πρεσβείας τῶν ἐν Βασιλείᾳ πατέρων· τόσον δὲ δεινὸς συνήφθη μετὰ τῶν δύο ἀντιπάλων πρεσβειῶν ἀγὼν ἐπικρατήσεως παρὰ τῷ αὐτοκράτορι, ὥστε ὀλίγου δεῖν αἱ δύο ναυτικαὶ μοῖραι ἤρχοντο εἰς σύγκρουσιν ὑπὸ τὰ ὄμματα τῶν ἐν Κωνσταντινουπόλει. Οἱ φρονιμώτεροι τῶν ἐν Βυζαντίῳ συνεβούλευον τὸν Ἰωάννην νὰ μὴ ἀπέλθῃ εἰς τόπον, ὅπου πάπας καὶ κληρὸς, κατὰ τῆς ἰδίας τῶν Ἐκκλησίας στασιάζοντες, καὶ εἰς δύο διαιρούμενοι ἀντίπαλα στρατόπεδα, ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐνώσωσι μεθ' ἑαυτῶν καὶ ἄλλους. Ἄλλ' ὁ αὐτοκράτωρ, ἀποφασισμένος, ἵνα, ἀντὶ πάσης θυσίας, ἐπιτύχῃ τὴν ἐπικουρίαν τῆς Εὐρώπης, ἐπέμεινε ν' ἀπέλθῃ ἐκεῖ, ὅπου τὸ πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν χώραν του καθήκον ἐκάλει αὐτόν.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Μ. ΜΒΛΙΣΣΟΠΟΥΛΟΣ
καθηγητὴς ἐν τῇ Ρωσικῇ Σχολῇ

νιον τὸ μὲν ν' ἀνακαλέσῃ ἀμέσως τὴν περὶ διαλύσεως τῆς συνόδου βούλλαν, τὸ δὲ ὅπως, ἐντὸς τριῶν μηνῶν, ἐμφανισθῇ πρὸ τῆς συνόδου καὶ δικασθῇ ὑπ' αὐτῆς. Ἀλλὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο καὶ σωτήριον διὰ τὴν Ἐκκλησίαν διάβημα ἐγέννησε σχίσμα μετὰ τῶν πατέρων τῆς συνόδου, πολλοὶ τῶν ὁποίων ἐξ ἀρχῆς ἀκόμη εἶχον κατανοήσει, ὅτι ἐπὶ λίαν ὀλισθηροῦ ἐξετίθεντο ἐδάφους, καὶ ἐζήτησαν ἀφορμὴν νὰ αὐτομολήσωσι πρὸς τὸν πάπαν. Τὴν ἀφορμὴν ἔδωκεν ἡ τοῦ αὐτοκράτορος Ἰωάννου τοῦ Παλαιολόγου ἐπιθυμία πρὸς ἔνωσιν τῶν δύο Ἐκκλησιῶν, διὸ καὶ ὅλοι οἱ μεταμεληθέντες οὗτοι πατέρες, εὐθύς ὡς ὁ πάπας προσεκάλεσεν αὐτοὺς διὰ τὸ 1438 εἰς σύνοδον ἐν Φερράρα, ἐγκατέλειψαν τὴν Βασιλείαν καὶ μετέβησαν πρὸς αὐτόν. Ὅσοι ὅμως ἀπέμειναν ἐν Βασιλείᾳ, οὐ μόνον ἐξηκολούθησαν τὰς συνεδριάσεις τῆς συνόδου τῶν, ἣν διεκήρυττον κανονικωτάτην, ἀλλὰ καὶ τῇ 31 ἰουλίου 1437 ἐξέδωκαν ἀπόφασιν, ὑποχρεοῦσαν τὸν πάπαν Εὐγένιον Δ΄ νὰ ἐμφανισθῇ ἀμετακλήτως ἐν ἀπὸ τῶν καὶ ἀπολογηθῇ μὴ προσελθόντος δὲ, κηρύττουσιν αὐτὸν ἐκπίπτον πάσης θρησκευτικῆς καὶ κοσμικῆς ἐξουσίας καὶ κυριότητος, ἀπαγορεύουσιν ἐπὶ ποινῇ ἀφορισμοῦ τοὺς ἡγεμόνας καὶ τοὺς λαοὺς νὰ ὑποτάσσωνται εἰς αὐτόν καὶ, ἐπὶ τέλους, κατὰ τὴν τριακοστὴν τετάρτην τῶν συνεδρίαν (9 ἰουνίου 1439), καθαιροῦσιν αὐτόν, ἀνανεώνουσι τὸ ἀπὸ τῆς καθαιρέσεως (1424) τοῦ ἀντιπάπα Βενεδίκτου ΙΓ΄ ἐξομαλινθέν πῶς σχίσμα, καὶ ἀναγορεύουσι νέον ἀντίπαπαν, ὑπὸ τὸ ὄνομα *Φήλιξ Ε΄*, τὸν δούκα τῆς Σαβοΐας Ἀμεδαῖον τὸν ΙΓ΄, ὃν ὅμως μόνῃ ἡ Ἑλβετία ἀνεγνώρισε. Περιελθόντες δὲ καὶ πρὸς τούτον εἰς ρῆξιν καὶ ἀπελπισθέντες, φαίνεται, περὶ τῆς ἐπιτεύξεως τοῦ ποθομένου, ἀνέβυλον τὴν συνέχειαν τῶν συνεδριῶν τῆς συνόδου μετὰ τρία ἔτη οὐδέποτε ὅμως πλέον ἐπανελάβον αὐτάς, ναυπηγασῆς τοιοῦτοτρόπως καὶ τῆς συνόδου ταύτης ὡς καὶ τῶν δύο προηγουμένων ἐν Πίζῃ καὶ Κωνσταντίᾳ, ὧν ἦτο καὶ αὕτη συνέχεια. Τέλος, τῷ 1449, ὁ διάδοχος τοῦ Εὐγενίου Δ΄ *Νικόλαος Ε΄* κατώρθωσε νὰ πείσῃ τὸν ἀντιπάπαν Φήλιξα Ε΄, ἄνδρα ὁποσδήποτε προμον, ἀνευ ἀξιώσεων, καταναγκαστικῶς, ἄλλως τε, ἀνεδεχθέντα τὸ τῆς παπασίνης ἀξίωμα, νὰ παραιτηθῇ τοῦ ἀξιώματος τούτου· τοιοῦτοτρόπως δὲ ἡ εἰρήνη ἀπεδόθη ἔκτοτε εἰς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν.

1. Ἰδοῦ, ἐν ὀλίγοις, τὰ αἴτια, τὰ ὁποῖα προκάλεσαν τὴν σύγκλησιν τῶν δύο τούτων ἐν Βασιλείᾳ καὶ Φλωρεντίᾳ ἀντιμαχομένων συνόδων, αἰτίνας οὐκ ὀλίγον ἐπέδρασαν ἐπὶ τῶν τυχῶν τῆς μεσαιωνικῆς ἡμῶν ἱστορίας.

Ἐπὶ πάπα Κλήμεντος τοῦ Ε΄ (1305—1314), ἔνεκα τῶν μισοξυσεσῶν τότε τὴν Ἰταλίαν ἐρίδων μετὰ τῶν *Γουέλφων*, ἢ ἄλλως ἐπιλεγόμενων Λευκῶν, οἵτινες ἦσαν ὀπαδοὶ τῆς ἰταλικῆς ἀνεξαρτησίας καὶ, κατὰ συνέπειαν, ὀπαδοὶ τῶν ὑποστηρίζοντων τὴν ἀνεξαρτησίαν ταύτην παπῶν, καὶ τῶν *Γιβελίνων*, ἢ ἄλλως Μαύρων, οἵτινες προσεπάθον νὰ ὑποδουλώσωσι τὴν Ἰταλίαν, γινόμενοι ὀπαδοὶ τῆς ἀριστοκρατίας ἢ οὐαζδήποτε ἄλλης μοναρχικῆς ἐξουσίας ἢ παπικῆς ἐδρα μετετέθη (τῷ 1309) ἐν Αὐδινίῳ τῆς Γαλλίας, καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ μέχρι τοῦ 1377. Ἡ περίοδος αὕτη ὀνομάζεται «ἡ ἑβδομηκονταετής τῶν παπῶν αἰχμαλωσία», καὶ περιλαμβάνει, ἐκτὸς τοῦ Κλήμεντος Ε΄, ἔξ ἀκόμῃ πάπας, ἅπαντας Γάλλους: *Ἰωάννην ΚΒ΄*, *Βενεδίκτον ΒΒ΄*, *Κλήμεντα ΣΤ΄*, *Οὐρβανὸν Ε΄* καὶ *Γρηγόριον ΙΑ΄*. Ἄλλ' ὁ τῷ 1377 διαδεχθεὶς τὸν τελευταῖον τούτων πάπαν νεολοιτανὸς *Οὐρβανὸς ὁ ΣΤ΄* ἐξελέξατο καὶ πάλιν ὡς ἐδραν τοῦ τὴν Ρώμην, τοῦθ' ὅπερ ἀτήρησεν εἰς τοὺς ἐκλέξαντας αὐτὸν καρδινάλιους, οἵτινες διὰ

Ἡ ΚΕΡΚΥΡΑΙΑ ΚΟΡΗ

Μυθιστορία ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ Ν. ΣΑΡΑΔΟΥ

(συνέχεια ἀπὸ σελίδος 735)

Μείνασα μόνη, κατέπεσεν, ὡσεὶ λιπόθυμος, πρὸ τῆς κλίνης της, τὰ χεῖλη της ἔτρεμον. Ἡττηθεῖσα, κεραυνοβοληθεῖσα ὑπὸ τῆς δυστυχίας, ἦν προσηθάνετο, ἔκρυψε τὸ πρόσωπον ἐντὸς τῶν χειρῶν καὶ χωρὶς νὰ σκεφθῆ ὅτι τὰ δάκρυά της ἦσαν ἡ μεγαλειτέρα ἀπόδειξις ἐνοχῆς, ἔκλαυσε.

Θόρυβος βαρέων βημάτων, ἀκουσθέντων αἴφνης ἐπὶ τῆς κλίμακος, τὴν ἐπανέφερεν εἰς ἑαυτήν· ἠγέρθη, ἐσπόγγισε τὰ δάκρυά της καὶ ἀνέμενεν.

Ἡ θύρα ἠνοιξεν ἀποτόμως καὶ ὁ ἀλιεὺς εἰσήλθε.

Ἡ Εὐφροσύνη, ἡ ὁποία τὸν ἐγνώριζε καλῶς, τὸν εἶρε πολὺ παραμεμορφωμένον. Ἦτο ὠχρὸς, τὸ μέτωπόν του ἠύλακουτο ὑπὸ βαθείας ρυτίδος, τὰ χεῖλη πικρὰ καὶ σκληρὰ, οἱ ὑπὸ παχέων βλεφάρων σκιαζόμενοι ὀφθαλμοὶ μὲ ἀστραπὴν ἀπαισίας. Ἄναυδος, μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τῆς ράχους, χωρὶς νὰ ρίψῃ οὐδὲ βλέμμα ἐπὶ τῆς συζύγου του, ἐβημάτιζεν ἐντὸς τῆς αἰθούσης.

Ἡ Εὐφροσύνη διέλυσε πρώτη τὴν σιωπὴν.

— Τί συνέβη λοιπὸν καὶ εἶσαι ἔτσι; Ποῦ εἶναι ὁ Λίτζ;

— Σκοτώθηκε!

Ἡ Εὐφροσύνη ἐπερίμενε τὴν ἀπάντησιν ταύτην, καὶ μόνη ἡ ἐπιστροφή τοῦ συζύγου της, ἄνευ ἐκεῖνου, ὅστις τὸν συνώδευσε, ἤρκει νὰ γεννήσῃ εἰς αὐτὴν πᾶσαν ὑποψίαν. Ἄλλ' εἶναι φυσικὸν εἰς τὰς γυναῖκας νὰ ἐλπίζωσι παρὰ πᾶσαν ἐλπίδα καὶ νὰ βαυκαλιζῶσι τοὺς φόβους αὐτῶν ὡς καὶ τὰς θλίψεις των δι' αἰωνίας ἀπάτης. Καὶ ἡ Εὐφροσύνη ἄρα ἐσχημάτισε τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ καλλιτέχνης, ἰδιότροπος, ὡς ὅλοι οἱ ὁμοιοὶ του, ἠλλαξε γνώμην, καὶ ἵνα μείνῃ περισσότερο εἰς τὴν θάλασσαν, μετεβιάσθη ἀπὸ τῆς λέμβου τοῦ συζύγου της εἰς ἄλλην. Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ὅσον ἀπίθανος καὶ ἂν ἦτο, δὲν ἦτο καὶ ἀδύνατος, καὶ ἡ σύζυγος τοῦ ἀλιέως προὔτιμα νὰ πιστεύῃ τὴν χίμαιραν ταύτην, παρὰ νὰ ἐγκαταλείψῃ ἑαυτὴν εἰς ἀπαρηγόρητον ἀπελπισίαν.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ συζύγου της, ὡς ἄγριον κύπημα πελέκεως, ἀπέκοψε καὶ τὸ τελευταῖον νῆμα, ὅπερ τὴν συνεκράτει εἰς τὴν ζωὴν· διότι ὁ ἔρωσ της αὐτὸς ἦτο ἡ ζωὴ της. Ἐβλεπεν ἤδη ὅτι τὸ πᾶν ἐτελείωσε δι' αὐτὴν διαπαντός. Ἐμεινεν ἀπολελειθωμένη καὶ ἔχασε πρὸς στιγμὴν πᾶν αἰσθημα πραγματικότητος. Ἐβλεπεν ἑαυτὴν ἀποπνιγομένην ὑπὸ τῆς αὐτῆς ἀβύσσου, ἣτις κατεβρόχθισε καὶ τὸν ἕτερον.

Ἡθέλησε νὰ βροντοφωνήσῃ τὴν θλίψιν της, ἀλλ' ἡ ζωηρὰ αὐτῆς ἔκφρασις θὰ ἦτο ταυτοχρόνως προσβολὴ διὰ τὸν σύζυγόν της καὶ κίνδυνος δι' αὐτήν.

Τὸ ἠννόησε καὶ κατισχύσασα ἑαυτῆς διὰ τῆς θελήσεως, ἀπηύθυνεν εἰς αὐτὸν ἐρώτησιν τοσοῦτον φυσικὴν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ κινήσῃ τὴν παραμικρὰν ὑποψίαν.

— Πῶς τοῦτο συνέβη; Ἦτο δυστύχημα... ἢ αὐτοκτονία;

— Δυστύχημα, ἀπλοῦν δυστύχημα, ἀπήντησε μὲ κάποιαν ζωηρότητα. Παρὰ τὰς συμβουλάς μου, ἐστέκετο ὄρθιος ἐπὶ τῆς πρύμνης ὅπως βλέπῃ μακρύτερον... αἴφνης ἡ λέμβος ἀνετινάχθη ὑπ' ἐνός κύματος... ἔχασε τὴν ἰσορροπίαν του... ἐκινίσθη... ἠνοιξε τὰς χεῖρας... κατέπεσε... ἠκούσθη εἰς ῥόχθος κύματος, εἰς ἀναβρασιμὸς. Τὸν ἐσκέπασε τὸ ὕδωρ... Οὐδὲν πλέον ἐφάνη.

— Δὲν προσεπάθησες ν' ἀνασῶρῃς τὸ πτώμα;

— Ἀδύνατον πρᾶγμα, θὰ ἐπήγαινα νὰ τὸν εἴρισκα καὶ ἐγώ. Ἡ θάλασσα εἶχεν ἀγριέψει τότε, ἐσηκώθη ἀνεμοστρόβιλος... καὶ ἐγύριζα τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην τὴν γωνίαν τοῦ φαναριοῦ, ὅπου ἡ θάλασσα ἔχει τριακόσιαις ὀργυιαῖς.

— Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ λυπηρὰ, ἀλλ' ἐσὺ δὲν φοβεῖσαι τώρα μήπως σὲ ἐνοχλήσωσι;

— Διατί νὰ μ' ἐνοχλήσωσι; εἶπεν ὁ ἀλιεὺς προσποιούμενος τὸν ἀπαθῆ, ἀλλ' οὔτινος ἡ φωνὴ προὔδιδεν ἐξ ἴσου φόβον καὶ ὀργήν. Εἰς τί ἠμποροῦν νὰ μὲ κατηγορήσουν, σὲ παρακαλῶ; Εἶναι σφάλμα μου ἢ ἀδεξιότης τῶν ἄλλων; Ἦτο ἕνας πεισματάρης, ὅστις δὲν ἔκαμνε, παρὰ ὅτι τοῦ ἔλεγε τὸ κλόβιο του. Ἐπεσεν ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἔσκυπτεν, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ περικλύβω. Ἐπεσεν ἀπὸ τὸ μέρος ποῦ ἔσκυπτεν, αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ περικλύβω. Προσεπάθησα νὰ τὸν πιάσω, ἐμάζευσα μάλιστα καὶ τὰ πανιά μου, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ πάγω κ' ἐγὼ στὸν πάτον... ἕνα δευτερόλεπτο κ' ἐπήγαινα κ' ἐγὼ μαζύ του!

— Τὸ πρᾶγμα θὰ ἐξηγεῖτο καλλίτερον τότε, εἶπεν ἡ Εὐφροσύνη, χωρὶς

νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἐλαχίστην ἀνησυχίαν διὰ τὴν ὑπόθεσιν ταύτην, ἣτις εἰς πᾶσαν ἄλλην περίστασιν θὰ ἐτάραττε τὴν καρδίαν μῆς γυναικός.

— Δυστυχῆματα, ὡς αὐτό, εἶπεν ὁ ἀλιεὺς μὲ ἀποφθεγματικὸν ὕφος καὶ παρατηρῶν ἀσκαρδαμυκτεῖ τὴν σύζυγόν του, δεικνύουσι πάντοτε τὸν δάκτυλον τῆς θείας δίκης!

— Ἡ τὴν χεῖρα τοῦ ἀνθρώπου! προσέθηκεν αὕτη μὲ αὐθάδειαν ἀνέλπιστον, ὥστε ὁ σύζυγός της δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποκρύψῃ τὴν ἐκπληξίν του. Προσεποιήθη ὁμως ὅτι δὲν ἤκουσε καὶ ἐξηκολούθησε μὲ τὸν ἴδιον ἤσυχον τόνον.

— Τὰ κρυφότερα ἐγκλήματα τιμωροῦνται ἐνίοτε διὰ τρόπον, ὅστις πρέπει νὰ κάμνῃ τοὺς ἐνόχους νὰ τρέμουν.

— Λί ἐξηγήσεις αὗται εἶναι πολὺ ἐκπληκτικαί, εἶπεν ἡ φίλη τοῦ Λίτζ. Ἀνατὸν νὰ τὰς δεχθῶ ἐγώ, προσέθηκε μὲ πικρὰν εἰρωνείαν, ἀλλ' ὁ κόσμος δὲν πείθεται εὐκόλως. Ἀλλὰ τοῦτο ἀφορᾷ σέ, καὶ τώρα τί θὰ κάμῃς;

— Θὰ ὑπάγω νὰ διηγηθῶ τὴν ὑπόθεσιν εἰς τὴν δικαιοσύνην.

Ἐφυγε πρᾶγματι, χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, χωρὶς κἂν νὰ στραφῇ πρὸς τὴν σύζυγόν του, ἐκπληκτος ὁμως ἐκ τῆς ἀπιστεύτου εὐσταθείας, ἣν ἀπέδειξε, τοσοῦτον προπετῶς πρὸς αὐτὸν συζητοῦσα.

Μείνασα μόνη ἡ Εὐφροσύνη, ἠσθάνθη ὅτι ἐστερεῖτο τοῦ θάρρους νὰ παρατείνῃ προσπάθειαν τοσοῦτον μεγίστην. Τὸ προσποιητὸν θάρρος τὴν ἐγκατέλειπε. Παρεδόθη ὀλόκληρος εἰς βαθεῖαν θλίψιν, ἀναμίχτου μετὰ βαθείας ἀποστροφῆς διὰ τὸν σύζυγόν της, ὅστις δὲν ἦτο πλέον δι' αὐτήν ἢ εἰς δολοφόνος.

— Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ; Θὰ εἶμαι καταδικασμένη νὰ ζῶ πλησίον ἐνός τοιοῦτου ἀνθρώπου... βλέπουσα ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν τὸ αἷμα τοῦ ἄλλου εἰς τὰς χεῖράς του; ὦ! πόσον εἶμαι δυστυχῆς!... Διατί νὰ μὴ μὲ σκοτώσῃ μ' ἐκεῖνον;

Ἐν σκίρτημα, τὸ ὁποῖον ἠσθάνθη ἐντὸς της, καὶ τι, ὡς μία ἄλλη ζωὴ, ἣτις ἀφηνίετο ἐν τῇ ἰδικῇ της, τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι ἡ θέσις της ἦτο πολὺ σοβαρότερα παρ' ὅτι αὕτη ἐνόμιζε.

Διηρωτήθη μὲ ποιᾶν τινα ἀγωνίαν:

— Νὰ τὸν ἀφήσω καὶ ποῦ νὰ πάγω; Μόνη ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω· πῶς νὰ ζήσω μ' αὐτό, τὸ ὁποῖον αἰσθάνομαι ἐδῶ; Τὰ ὀλίγα αὐτά, τὰ ὁποῖα εὐρίσκονται ἐδῶ μέσα, εἶναι ἰδικὰ του... καὶ τὰ ἄλλα πέντε, τὰ ὁποῖα εἶναι ἰδικὰ του... καὶ ἰδικὰ μου... τα δύο ἀγοράκια μου... τὰ τόσον καλά, τὰ τόσον χαϊδεμένα, ποῦ μ' ἀγαποῦνε τόσον πολὺ! Νὰ τ' ἀφήσω καὶ νὰ φύγω μόνη, κατάμονη, μακρὰν, εἰς τὸ ἄγνωστον, εἰς τὴν δυστυχίαν... καὶ εἰς τὸ αἶσχος! ὦ δυστυχία μου!... Ἄλλοίμονον εἰς ἐμὲ ἂν τὸ ἐμάνθανον αἱ γυναῖκες!

Καὶ ἀδυνατοῦσα πλέον νὰ φέρῃ τὸ πιεζόν αὐτὴν βάρος, ἐγονυπέτησε πρὸ τῆς κλίνης, ἀπέπνιξε τοὺς σπαρασσοντας τὸ στήθος αὐτῆς λυγμούς, καὶ ἐδοκίμισε νὰ προσευχηθῆ... Ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ εἴρῃ τὰς λέξεις, τὰς ὁποίας ἠθέλε νὰ εἰπῇ εἰς τὸν Θεόν.

Γ'.

Μόλις ὁ κ. Ἀντωνιάδης ἐξῆλθε τῆς οἰκίας του, συνήντησεν ἕνα θορυβώδη σωρὸν ἀνυπομόνων νὰ μάθωσιν, ἀνυπομόνων νὰ μετατρέψωσι τὰς ὑποψίας των εἰς πραγματικότητα. Ἡ ἐξαφάνισις τοῦ ξένου, ὅστις ἀνεχώρησεν ἀφ' ἐσπέρας μετ' αὐτοῦ καὶ δὲν ἐπανῆλθεν, ἐγένετο γνωστὴ. Ἀπέθανεν ἀναμφιβυλως, ἀλλὰ θάνατος αἰφνίδιος, ἀνέλπιστος, συμπτωματικὸς, συγκινεῖ πάντοτε βαθέως τοὺς ἀπλοικοὺς ἀνθρώπους, καὶ μάλιστα ὅταν τὸν θάνατον ἐκεῖνον τὸν περιβάλλῃ καὶ τι τὸ μυστηριώδες. Δὲν εἶχον λεπτομερείας καὶ τὰς ἐξήτουν. Ἐκ πρώτης ὄψεως ἡ δημοσία γνώμη ἦτο κατὰ τοῦ ἀλιέως, ὃν ὑποπτεύοντο μᾶλλον εἰς τὸ χωρίον ἢ ἠγάπων. Τούτου ἕνεκα, μόλις τὸν εἶδον ἐξερχόμενον τῆς οἰκίας του, ἤρχισαν νὰ βοῶσι καὶ νὰ ἐρωτῶσι περὶ τῆς τύχης ἐκεῖνου, ὃν ὠδήγησεν εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ὃν δὲν ἐπανέφερε πλέον.

— Τί σὰς ἐνδιαφέρει; ἔκαμεν ὅτι ἠθέλε... Σὰς παρακαλῶ, ἀνοίξατέ μου τὸν δρόμον, εἶμαι βιαστικός.

Οἱ λόγοι ο἗τοι ἠρέθισαν ἐπὶ πλέον τὸ πλῆθος.

(ἀκολουθεῖ)

Μία μυστηριώδης πόλις ἐν Τριπολίτιδι.

Θερμαὶ πηγαὶ ὑπὸ τὰ τεῖχη.

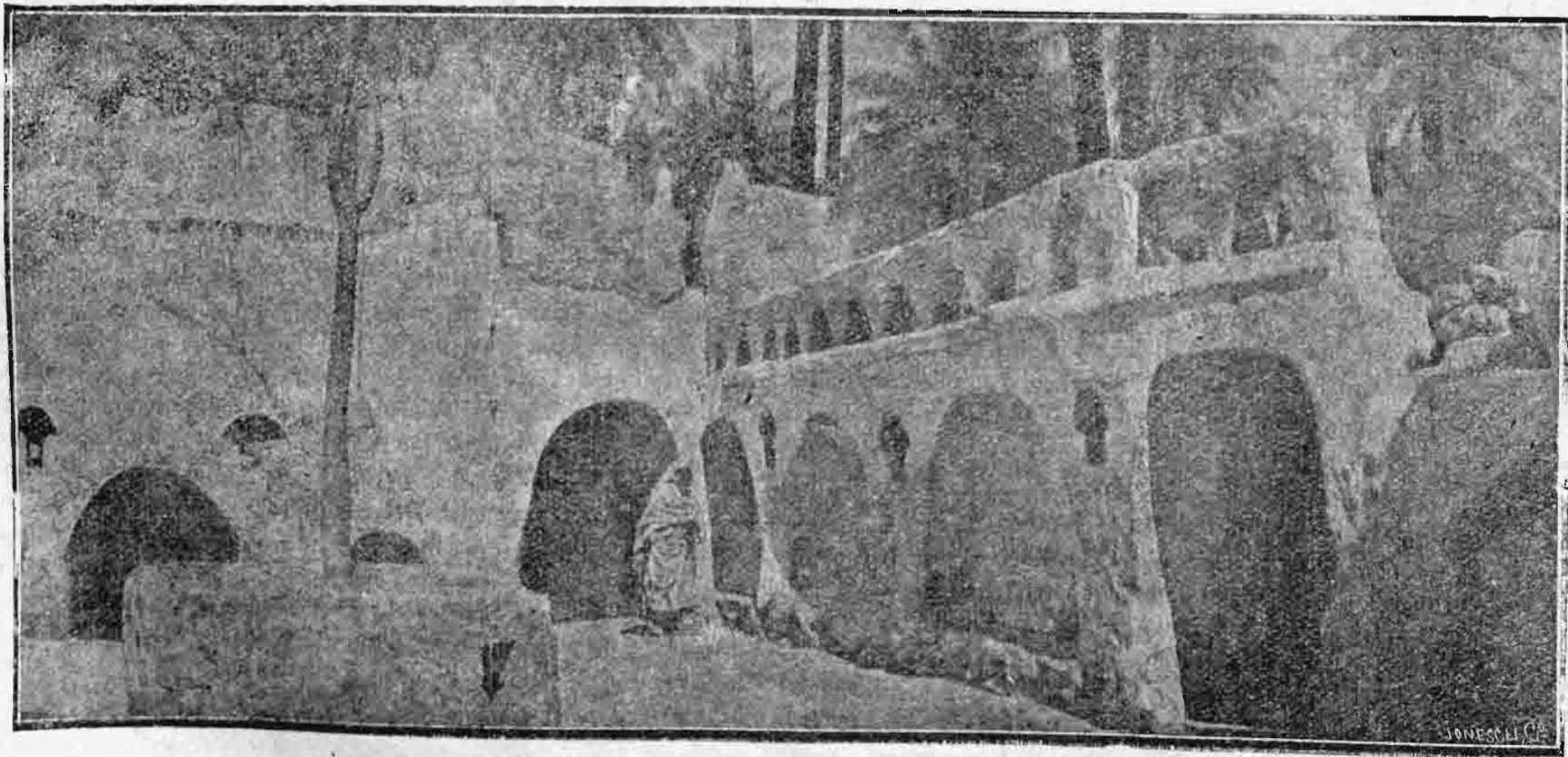
Ἀρχαῖον γέμενος ἡμικεχωρισμένον.

Ἡ Τριπολίτις, ἱστορικὴν περὶ τῆς ὁποίας πραγματείαν ἐδημοσιεύσαμεν εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον, εἶναι ἡ χώρα, ἣτις ἔχει πολλὰς μυστηριώδεις πόλεις. Μία τούτων εἶναι καὶ ἡ Γκαδαμές, τὴν ὁποίαν Γάλλοι ζωγράφοι ἐξηρεύνησαν ἐπακριβῶς ἄλλοτε. Ἡ Γκαδαμές εἶναι πόλις τοῦ μυστηρίου, περιβαλλομένη ὑπὸ ἀνύδρου ἐρήμου καὶ ἀποκεκλεισμένη ὡς ἐκ τῆς κατοροπίας τῶν κατοίκων, ἡ ὅασις αὕτη διετήρησε μίαν τελείαν μόνωσιν, προστατευομένη ἀπὸ τὰ ἀδιάκοιτα τῶν ἐξερευνητῶν βλέμματα.

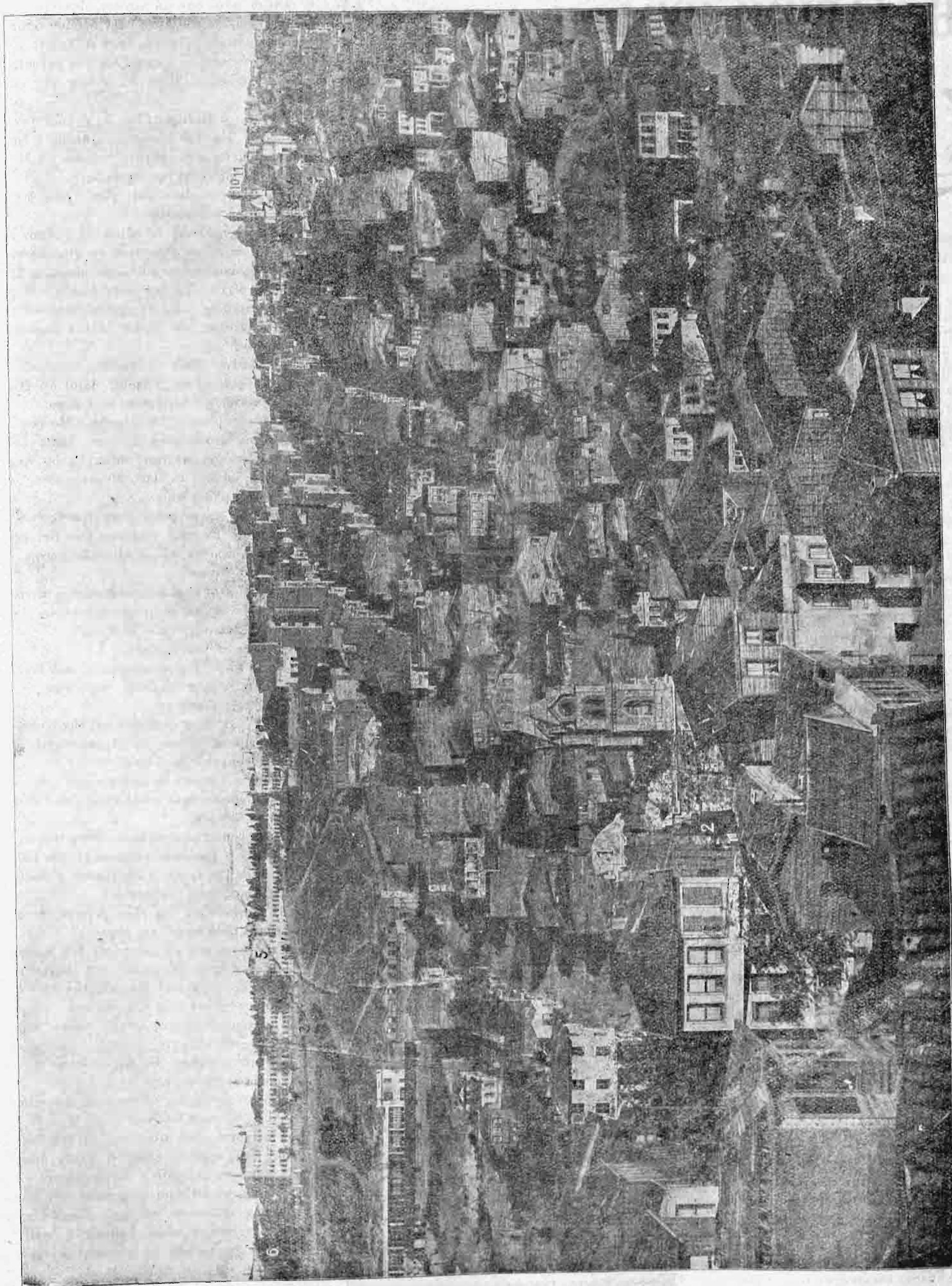
Οἱ κάτοικοι τῆς Γκαδαμές εἶναι μεγάλοι δουλέμποροι· εἶχον συμφέρον νὰ ἡδιατηρῶσι τὴν μόνωσιν ταύ-

την. Γεωγραφικῶς ἡ Γκαδαμές ἐξαρτᾶται μᾶλλον ἐκ τῆς Τύνιδος καὶ ἐξηριᾶτο καὶ πολιτικῶς ἄλλοτε ἐξ αὐτῆς πληρόνουσα φόρον εἰς τὸν μπέην της, συνιστάμενον εἰς ὀδαλίσκας, μαύρους, ἐλεφαντόδοντας, πτερὰ στρουθοκαμήλου κλπ.

Τῷ 1910 ἡ Γκαδαμές διὰ συμβάσεως ἀπέμεινεν εἰς τὴν Τριπολίτιδα. Ἡ πόλις αὕτη καὶ σήμερον ἔτι ἔχει τὸ μυστήριον. Ἐν αὐτῇ θὰ ἴδῃ τις τάφους ἀρχαίους, ἀποδιδομένους εἰς τὴν δυναστείαν τῶν Καραμανλῆ, τεμένη μὲ περίεργον ἀρχιτεκτονικὴν, στοᾶς, θερμὰς πηγὰς, τεῖχη ἀρχαῖα, ἅτινα ἡ ἐπιστήμη τῆς Ἀνατολικῆς ἀρχαιολογίας θὰ μελήσῃ ἐπισταμένως.

Τεῖχη καὶ στοᾶ ἐν Γκαδαμές.

ΤΑ ΤΑΤΑΛΑ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια από σελ. 78)

— 'Απατάσαι.
— Τί αξιοίς λοιπόν;
— 'Ότι ἐγνώριζον τὸν δρόμον, περὶ τοῦ ὁποίου μοῦ ὁμίλει. 'Ασάφ, εἶναι ἀλήθεια;
'Ο τουφεκτοῦς ἵπεκλίθη διὰ τὰ εἶλη;
— Μάλιστα, σοφὴ Γάλλε.
'Αμέσως ὁ Μαλούκ κατεβίβασε τὴν κεφαλὴν.
— Ἐπὶ πλέον, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαλαρίας, ἡ ἐπιστήμη μου μοῦ ἀπεκάλυψε καὶ ἄλλας μυστικὰς διόδους. Θὰ σοῦ τὰς ὑποδείξω, ὅταν μοῦ φανερώσῃς τὴν ἀφοσίωσίν σου καὶ θὰ σὲ κάμω ἱκανὸν νὰ εἰσδύῃς εἰς τὰς ἀπορρήτους σκέψεις τοῦ σουλτάνου.
— Δὲν εἶναι κρυπτόν τίποτε ἀπὸ ἐμέ.
— Ἐκτὸς ἐκείνων, τὰ ὅποια συμβαίνουν εἰς τὸ δωμάτιον τῶν Διβανίων.
'Ελαφρὸν ἐρώτημα ἀνέβη εἰς τὰς παρεῖας τοῦ ἐπαίτου.
— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶναι ἀλήθεια. Ὑπάρχει ἐκεῖ εἰς τὸ Γιλδίξ μία γωνία, ἡ ὁποία μοῦ διαφεύγει.
— Καὶ ἐκ τῆς ὁποίας δόνανται νὰ προκύψωσι πολλοὶ δυσάρεστοι ἐκπλήξεις.
'Ο Μαλούκ καὶ ὁ 'Ασάφ ἐφάνησαν κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἢ ἐνσάρκωσις τῆς ἐκπλήξεως. 'Ο τουφεκτοῦς δὲν προσεποιεῖτο πλέον, ὡς πρὸ τίνος. Καθὼς ὁ Μαλούκ, καὶ αὐτὸς ὁ ἴδιος ἐσκέπτετο:
— Ποία εἶναι λοιπὸν ἡ δύναμις τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ; Δὲν εἶναι βέβαια εἰς ἀπὸ τοὺς ἐμπιστοὺς τοῦ παλατιοῦ, οὔτε πάλιν ἡ τέχνη εἰμπορεῖ νὰ τῷ ἀποκαλύψῃ ὅσα γνωρίζει. Εἶναι λοιπὸν ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἐπιστήμη καὶ τὰ πνεύματα τὸν διαφωτίζουν;
'Ο ἀρχηγὸς τῶν ἐλαίτων ἔδειξεν ὅποια μεταβολὴ ἐπῆλθεν εἰς τὸ πνεῦμά του ἐκ τῶν λόγων, τοὺς ὁποίους ἐπρόφερε:
— Ναί, ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος κρατεῖ ἐν τοιοῦτο μυστικόν, τίποτε δὲν ἔχει νὰ φοβηθῇ εἶναι ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς, τόσῳ μᾶλλον ἰσχυρὸς, ὅσῳ εἶναι καὶ περισσότερον ἀόρατος.
'Επειτα ἠγέρθη καὶ τείνων τὴν χεῖρα πρὸς τὸν μάγον
— Δὲν ἠπατήθης. Εἶναι δυνατὸν νὰ σὲ πακούσω ὥρας τινὰς διὰ νὰ διευθύνω κατόπιν τὴν Σταμπούλ ἐπὶ ἔτη.
'Ο 'Αλκιβιάδης ἱσχυρῶς ζήτησεν τὴν τεινομένην χεῖρα.
— Ἦμην βέβαιος.
— Λοιπὸν, ὡς συνομιλήσωμεν.
— Δὲν ζητῶ τί καλλίτερον.
— Ἐρχόμενος ἐδῶ διενοεῖσο νὰ μοῦ προτείνῃς αὐτὴν τὴν ἀνταλλαγὴν: Τὸ μυστικὸν τοῦ δωματίου τῶν Διβανίων ἀντὶ μᾶς ὑπηρεσίας.
— Μάλιστα, Μαλούκ, δὲν θέλω τίποτε νὰ σοῦ ἀποκρύψω.
'Ο βασιλεὺς τῶν ἐλαίτων ἔχυσε τότε ἐκ μῆος φιάλης οἶνον τῆς Κύπρου καὶ ἐκένωσε τὸ ποτήριόν του.
— Τώρα σ' ἀκούω. Μὴ φοβῆσαι νὰ ὁμιλήσῃς.

Σὲ ἀφήκα νὰ ἴδῃς τὸ ἐνδιαφέρον, τὸ ὁποῖον προσδίδω εἰς τὸ μυστικόν σου.

— Τύχη ἀγαθὴ, ὁμίλει καθαρά: ἐπὶ πλέον δὲν θὰ σοῦ ζητήσω τίποτε δύσκολον. Ἐν τούτοις, πρὸ τοῦ ἀνοίξωμεν αὐτὸ τὸ θέμα, πρόκειται νὰ λάβω πληροφορίας ἐξ ἐνὸς τρίτου.

— Δίδω διαταγὴν, ὅπως ὁ ταχυδρόμος ὀδηγηθῇ ἐδῶ εὐθύς ὡς φθάσει

— Ἄνωφελές, δὲν ὑπάρχει ταχυδρομεῖον.

— Πῶς;

— Διότι ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος θὰ μοῦ ὑπαγορεύσῃ τὴν πορείαν μου, εἶναι ἐδῶ.

'Ο ἀρχηγὸς τῶν ἐλαίτων καὶ αὐτὸς ὁ 'Ασάφ ἐταράχθησαν ἀποτόμως.

— Ἐδῶ; ἐπανελάβον ὁμοῦ.

— Εἰς τὸ ἐγκαταλειμμένον αὐτὸ χωρίον τοῦ Βελιγραδίου σὺ ὁ ἴδιος Μαλούκ τὸν ἔφερες.

— Ποῖος λοιπὸν; μήπως ὁ . . .

— Μὴ διακόπτεσαι, εἶναι ὁ . . . Μουράτ.

'Ο Μαλούκ δὲν ἀπήνησεν ἀμέσως. Ἐστήριξε τὸ μέτωπον ἐπὶ τῆς χειρὸς καὶ μὲ ἡμίκλειστα μάτια ἐφάνητο ὅτι ἐσκέπτετο. Τέλος ἤγειρε τὴν κεφαλὴν.

— Ἄκουσέ με καλά. Σὲ νομίζω εἰλικρινή.

— Ἔχεις δίκαιον.

— Ἄφες με νὰ τελειώσω. Δὲν φρονῶ ὅτι ἡ συνδιάλεξις σου μὲ τὸν Μουράτ εἶναι ὑπεκφυγὴ διὰ τὴν πληροφορίαν, τὴν ὁποίαν θὰ μοῦ ἔδιδες. Ἀλλὰ σὲ εἰδοποιῶ, ὅτι οὔτε σὺ οὔτε αὐτὸς ὁ Μουράτ δύνασθε νὰ ἐξέλθητε ἀπὸ τὸ Βελιγράδι χωρὶς τὴν ἄδειάν μου.

'Ο 'Αλκιβιάδης ὕψωσε περιφρονητικῶς τοὺς ὄμους.

— Ματαίᾳ ἀπειλῇ.

— Δὲν ἀπειλῶ ποσῶς. Ἀπλούστατα περιγράφομαι τὴν κατάστασιν.

— Καὶ ἐγὼ ἐκφράζω μίαν ἄλλην.

'Επειτα προσέθηκε:

— Θέλω νὰ ὁμιλήσω μὲ τὸν Μουράτ ἄνευ μαρ-

Τὸ ΠΑΥΣΩΔΥΝΩΝ ΜΥΡΙΑΔΩ Εἶναι

μοναδικὸν φάρμακον

κατὰ τῶν

ρευματισμῶν καὶ νευραλγιῶν.

ΠΡΟΛΑΜΒΑΝΕΙ

τὰ καρδιακὰ νοσήματα.

ΑΡΙΘΜΕΙ

πλείστους ἐπιτυχίας.

Εἶναι

θανάσιον ἀσφαλές φάρμακον.

Π Α Υ Σ Ω Δ Υ Ν Ω Ν

ὄνομα καὶ πρᾶγμα.

τύρων, διότι θὰ τοῦ ὁμιλήσω περὶ πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἀφορῶσι μόνον αὐτόν.

— Ἔστω!

— Μετὰ τὴν συνέντευξιν ταύτην θὰ σοῦ εἶπω τί ἐλπίζω παρὰ σοῦ καὶ κατόπιν, ἀφοῦ μοῦ δώσῃς ὅτι ζητήσω, θὰ σοῦ ἀνοίξω τὸν δρόμον, ὅστις ἄγει εἰς τὴν μυστικὴν αἰθούσαν, ὅπου ὁ Χαμητὸς καυχᾶται ὅτι δύναται νὰ κρύψῃ ὅλας τὰς σκέψεις του.

— Ἐχει καλῶς. Τώρα θὰ σ' ὀδηγήσω εἰς τὸν Μουράτ.

'Ἠγέρθη, ὁ Μαλαρίας καὶ ὁ 'Ασάφ τὸν ἠκολούθησαν. Ἐκ νέου διέσχισαν αἰθούσας, διαδρόμους καὶ μετὰ πέντε λεπτῶν πορείαν ὁ Μαλούκ ἐσταμάτησε πρὸ μᾶς δρυϊνῆς θύρας.

— Ὁ Μουράτ εἶναι ἐκεῖ, εἶπε, δεικνύων τὴν θύραν διὰ τοῦ δακτύλου.

'Εκτύπησε πολλάκις δι' αὐτοῦ μὲ ρυθμὸν ἰδιαιτερον καὶ ποικίλον, ἐξάπαντος συνθηματικόν.

Θόρυβος ἀνοιγομένου μανδάλου ἠκούσθη, ἔπειτα ἡ θύρα ἠνοιχθή. Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ἐφάνη ὁ Μουράτ.

'Ο 'Αλκιβιάδης ὑπεκλίθη βαθῶς πρὸ τοῦ φυγάδος αὐτοκράτορος, τὸν ὁποῖον ἄλλοτε περιέβαλλον τόσοι πιστοί.

— Σουλτάνε, εἶπεν ὁ Μαλούκ, σὰς ὠδήγησα ἐδῶ τὸν κύριον αὐτόν, ὁ ὁποῖος ἀξιοῖ ὅτι ἔχει νὰ σὰς ἀνακοινώσῃ ἐνδιαφέροντα πρᾶγματα.

— Ἐνδιαφέροντα . . ., ἐμφητύρισε ὁ Μουράτ: ποῖα δύνανται νὰ ἐνδιαφέρουν ἐκεῖνον, ὅστις ἔπαυσε πλέον νὰ ὑπάρχῃ. ἐκεῖνον, ὅστις ζῆ ὡς νεκρός;

— Αὐτὸ θὰ σὰς τὸ εἶπω, Μεγαλειότατε, ἂν εὐδοκήσητε νὰ μ' ἀκούσητε.

'Ο Μουράτ παρετήρησεν ἐπισταμένως τὸν ἐπισκέπτην του. Ἐν αὐτῷ διέκρινεν ἕνα τῶν ἐπισκεπτῶν τοῦ Ἰσραγάν καὶ μὲ ἡμίσειαν φωνήν, ὡσεὶ ὁμιλῶν κατ' ἑαυτόν:

— Ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι διεκινδύνευσαν τὴν κεφαλὴν των, εἶπε, πρέπει νὰ γίνωνται δεκτοί.

'Επειτα, παρατηρῶν τὸν Μαλαρίαν,

— Ὁμίλει, σ' ἀκούω, εἶπεν.

'Αλλ' ὁ Γάλλος ἠγειρεν ἀρνητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἄλλ' ὄχι τοιουτοτρόπως, σουλτάνε.

— Τί ζητεῖς λοιπὸν;

— Μίαν κατ' ἴδιαν ἀκρόασιν καὶ τὴν διαβεβαίωσιν, ὅτι μόνον τὰ ὅτ' αὐτὰς θὰ μᾶς ἀκούωσιν.

— Ἄ! ἔκαμεν ὁ σουλτάνος.

'Ο Μαλούκ ἔσπευσε νὰ εἶπῃ:

— Ἀποσύρομαι μετὰ τοῦ 'Ασάφ, ἂν ὁ σουλτάν Μουράτ τὸ θελήσῃ.

Λιὰ χειρονομίας ὁ σουλτάνος ἀπεμάκρυνε τοὺς ἐπαίτας: ἔπειτα ἔδειξεν ἐν κάθισμα εἰς τὸν Γάλλον.

— Κάθησε καὶ ὁμίλει, ὁ σουλτάνος σ' ἀκούει.

'Ο Μαλαρίας ὁμως δὲν ἔσπευσε.

— Ἡ Μεγαλειότης σας εἶναι βεβαία ὅτι καὶ οἱ τοῖχοι αὐτοὶ εἶναι κωφοὶ καὶ τυφλοὶ;

'Επὶ τῇ ἀπορηματικῇ ἀπαντήσῃ τοῦ Μουράτ,

— Ἄν δὲν ἔχῃτε τὴν βεβαιότητα ταύτην, καταδεχθῆτε νὰ ἐξέλθητε μαζί μου. Εἰς τὴν ὁδὸν δύναμεθα ν' ἀποφύγωμεν τοὺς ἀδιακρίτους.

— Τὸ στόμα σου ἔχει λοιπὸν τόσον σοβαρὰ ἀποκαλύψεις νὰ κάμῃ;

— Κρίνατε, σουλτάνε. Θὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ τῶν βαθυτέρων σας σκέψεων.

'Ο Μουράτ ἐταράχθη. Ἐν τούτοις ἐπανελάβεν:

— Ἄς ἐξέλθωμεν λοιπὸν!

Μίαν στιγμήν μετὰ ταῦτα καὶ οἱ δύο ἦσαν εἰς τὸ μέσον τῆς εὐρείας ὁδοῦ, ἡ ὁποία διασχίζει κατὰ μῆκος τὸ Βελιγράδι. Ἐσταμάτησαν εἰς ἕν μέρος, ὅπου τὰ λειβάδια ἐπλασιόουν τὸν δρόμον. Εἰς ἀρκετὴν ἀπόστασιν καὶ πρὸς ὅλας τὰς διευθύνσεις δὲν ὑπῆρχε κανεὶς θάμνος, ὁ ὁποῖος νὰ δύναται νὰ χρησιμεύσῃ ὡς καταφύγιον εἰς κατάσκοπον.

(ἀκολουθεῖ)

ΔΙΑ ΤΑΣ ΚΥΡΙΑΣ

ΤΟ ΣΑΛΟΝΙ ΜΑΣ

Πότε αποστέλλονται τὰ ἐπισκεπτήρια.

Ὅταν πρόσωπόν τι σᾶς ἀναγγείλῃ ἐγγράφως εὐχάριστον ἢ δυσάρεστον γεγονός ἐν τῇ οἰκογενείᾳ του, ὀφείλετε ἀμέσως νὰ τῷ ἀποστείλετε τὸ ἐπισκεπτήριόν σας, εἰς ἔνδειξιν συμμετοχῆς εἰς τὴν χαρὰν ἢ τὴν θλίψιν του. Ἄν μάλιστα εὐρίσκεισθε εἰς σχέσεις μετ' αὐτοῦ, προσθέσατε ἐπὶ τοῦ ἐπισκεπτηρίου σας φράσιν τινὰ ἐκδηλοῦσαν τὰ αἰσθήματά σας, ὡς

ταυτόχρονοι καὶ πολλαί, εἶναι πάντοτε ὀχληραὶ καὶ ἐλίπονοι.

Μὴ διστάσετε λοιπὸν νὰ στείλετε κατὰ τὴν πρωτοχρονιάν πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρους σας,

νανται νὰ στείλωσιν ἐπισκεπτήρια εἰς κυρίας, χωρὶς ὅμως αὐταὶ νὰ εἶναι ὑπόχρεοι νὰ πράξωσι τὸ ἴδιον. Αἱ κυρίαὶ μόνον εἰς κυρίας δύνανται νὰ στείλωσιν ἐπισκεπτήριον καὶ εἰς ἄνδρας, ὧν ὅμως ἡ θέσις εἶναι διακεκριμένη.

Τὰ ἐπισκεπτήρια χρησιμεύουν καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας περιστάσεις. Δι' ἐπισκεπτηρίου θὰ συστήσετε φίλον εἰς ἕτερον, δι' ἐπισκεπτηρίου δύνασθε νὰ εὐχαριστήσῃτε ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος σᾶς προσέφερεν ἐκδούλευσιν τινὰ, ἢ σᾶς προσεκάλεσεν εἰς γεῦμα, εἰς τὸ ὁποῖον θὰ δηλώσετε τὴν συμμετοχὴν σας ἢ μὴ.

Κομπὸν φθινοπωρινὸν καπέλλον.

π. χ. εἰλικρινεῖς χαιρετισμοί, θερμότατα συγχαρητήρια ἢ συλληπητήρια καὶ τὰ παρόμοια.

Μὴ παραλείψετε νὰ συγχαρῆτε φίλον σας, ὅστις προάγεται ἢ δέχεται οἰανδήποτε τιμητικὴν διάκρισιν, καθὼς καὶ φίλον συγγραφέα ἐπὶ τῇ ἐκδόσει νέου ἔργου του. Γὰ συγχαρητήρια ταῦτα διερμηνεύει κἀλλιστα τὸ ἐπισκεπτήριον, εἰς ὃ θὰ σημειώσετε δύο λέξεις.

Μὴ περιμείνετε ποτὲ ὅπως ὁ φίλος σᾶς πληροφορήσῃ ἐπισήμως περὶ τοῦ εὐτυχοῦς ἐκεῖνου γεγονότος· ἔχετε καθήκον, εὐθύς ὡς τὸ μάθετε διὰ τῆς ἐφημερίδος, ὅπως σπεύσετε νὰ ἐκδηλώσετε ἔστω καὶ δι' ἄλλου ἐπισκεπτηρίου τὴν συμμετοχὴν σας εἰς τὴν χαρὰν του.

Ἐν τούτοις, προσέξατε εἰς τοῦτο πολὺ: μὴ συγχαρῆτε ποτὲ κληρονόμον μεγάλης περιουσίας, οὔτε πατέρα, ὅστις ἐτέλεσε τοὺς γάμους τῆς κόρης του καὶ δὲν σᾶς τοὺς ἀνήγγειλεν.

Ἐπεκράτησεν ἡ συνήθεια κατὰ τὴν πρωτοχρονιάν νὰ στέλλωνται ἐπισκεπτήρια· τὸ τοιοῦτον, ἂν καὶ ἔχῃ τοὺς ἀντιπαλοὺς του, ἐν τούτοις θεωρεῖται πολὺ πρακτικόν. Σᾶς ἀπαλλάσσει ἀπὸ ἐπισκέψεως, αἱ ὁποῖαι ἐπειδὴ εἶναι

Φθινοπωρινὴ ἐνδυμασία ἀπὸ σατὲν μπλουέ, περιβαλλομένη ἐκ μαύρης μουσελίνης.

πρὸς ἐκεῖνους, οἱ ὁποῖοι σᾶς ὑπεχρέωσαν ἢ σᾶς ἐδέχθησάν ποτε εἰς γεῦμα ἢ ἐσπερίδα. Τοῦτο εἶναι ἔνδειξις εὐγνωμοσύνης καὶ χάριτος, ἥτις πάντοτε εἶναι εὐπρόσδεκτος. Τὸ αὐτὸ κάμετε καὶ εἰς τὰς ὀνομαστικὰς ἢ γενεθλίους ἑορτὰς τῶν φίλων σας.

Φυλάξατε πιστῶς τὰς αὐτὰς διατάξεις τῶν τρόπων καὶ κατὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν ἐπισκεπτηρίων, τὰς ὁποίας ὑπέδειξα κατὰ τὴν κατάθεσιν αὐτῶν (ἴδε φύλλον 58) Ἐν τούτοις δὲν διστάζω νὰ ἐπαναλάβω, ὅτι οἱ κύριοι δύ-

Καπέλλον ἐκ βελούρου καὶ κορδέλλας

Ἐν ἐπισκεπτηρίῳ συνοδεύει πάντοτε τὴν ἀντιοδότησιν ἢ τὸ γλύκισμα, τὸ ὁποῖον ἀποστέλλει τις, καὶ ἐν γενεῇ πᾶν δῶρον εἰς φίλον, συγγενῆ, ἢ μνηστήν.

Η ΚΥΡΙΑ ΖΩΗ

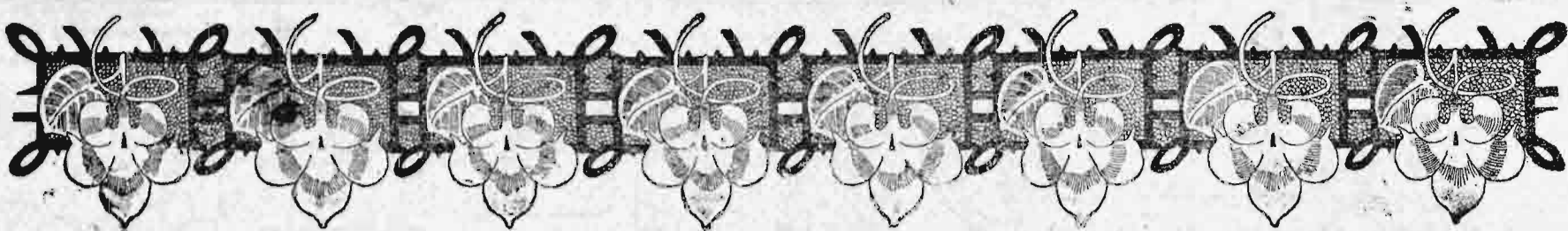
ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

Πορτοκάλια με σιρόπιον.

Κόψατε εἰς φέτας ἐντὸς βαθείας ἀπλάδος τὰ πορτοκάλιά σας, χωρὶς ν' ἀφαιρέσητε τὸν φλοιόν. Ρίψατε ἐπ' αὐτῶν ἀρκετὴν σάχχριν, ὀλίγην βανίλιον καὶ ὀλίγην κανέλλαν. Χύσατε ἐπ' αὐτῶν οἰνόπνευμα ἢ δυνατὸν ροῦμιον, ἀνάψατε τὸ οἰνόπνευμα ἢ τὸ ροῦμιον καὶ ἀφήσατε νὰ ψηθῇ, οὕτω δὲ θ' ἀρωματισθῶσιν ἐντὸς τοῦ οἰνοπνεύματος. Εἶναι γευστικώτατα.

Κατὰ τοῦ καπνίσματος τῶν λαμπῶν.

Δι' ἀπλουστάτου τρόπου δυνάμεθα νὰ ἐμποδίσωμεν τὸ κάπνισμα τῶν λαμπῶν. Πρῶτον μεταχειρισθῆτε τὴν θρυαλίδα (φωτῆλιον) βυθίσατε αὐτὴν ἐντὸς ἰσχυροῦ ὀξέως καὶ ἀφήσατε νὰ στεγνώσῃ καλῶς. Ὅχι μόνον ἡ λάμπα δὲν καπνίζει, ἀλλὰ ἔχετε καὶ φῶς καθαρὸν καὶ ζωηρότατον.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΚΑΙ ΤΑ ΤΕΡΠΝΑ

Ο ΤΑΚΤΙΚΟΣ

Ο συνταγματάρχης Πετροπουλάκης, αφ' ου υπηρέτησε την πατρίδα ως συνταγματάρχης του Ιππικού από του Ταινάρου και του Μαλέα μέχρι των Καμβουνίων όρέων, αφ' ου έπροκινδύνευσε εις δέκα μάχας υπέρ της τιμής αυτής, άπεστρατεύθη και έζη ως συνταξιούχος εις ιάς Πάτρας, την γενέτειράν του πόλιν. Κατά την διάρκειαν του μακρού αυτού στρατιωτικού σταδίου, έλαβε μέρος εις διαφόρους μάχας, έρρουφηξεν άφθονο ρετινάτο και εκάλπισε με το παραπάνω. Και ένυμφεύθη μάλιστα, διαρκούσης της μετά τον τελευταίον πόλεμον άναρρώσεώς του, αλλά ή πανδημία δεν του έστρεξε και δι' αυτό πέντε μήνας μετά την έπ'σημον θρησκευτικήν τελετήν, ήσπασθη και αόθις άνεπισήμως τον άγαμιον βίον.

Εις τας Πάτρας έζη ως άπλους ιδιώτης, μη σχετιζόμενος ουδένα, μισάνθρωπος και προ πάντων μισογύνης. Ουδέποτε εζηρχετο της οικίας του ή εξ ανάγκης, ουδέποτε εχαιρέτα άνθρωπον. Το πρόγραμμά του ήτο άπλούστατον: χειμώνα-καλοκαίρι εζύπια πάντοτε εις τας πέντε και έφωναζεν άμέσως τον άπεσπασμένον δήθεν στρατιώτην, όσους υπηρέτει εις την οικίαν του.

— Πετροπουλάκη! Πετροπουλάκη! και με τόνον συνταγματάρχου έν ενεργεία:

— Σήμερα θά ξεσκονίσης τά χαλιά όλα. Θά μου κάνης την χάρι νά καθαρίσης κομμάτι καλλίτερα τον μεγάλον καθρέπτην της αιθούσης και νά καθαρίσης τά πλαίσια των εικόνων, διότι ή σκόνη των ήρχισε νά μάς κινή επανάστασιν. Θά σφουγγαρίσης την αόλη και τό κατώφλι της θύρας, διότι έχθες βρεχε και τό έλάσπασα. Έπειτα θά καταβής εις την αποθήκην και θά κενώσης τό βαρελάκι την Μεγαριώτικια σέ φιάλας. Και τώρα έμπρός εις την αγορά. Μία παλαμίδα, κομμάτι ρόκα και όλίγο λαιμό για βραστό και κομμάτι ούρδα. Και θυμήσου ότι εις τας ένδεκάμισυ, άν όλα δεν ειναι έν τάξει, τέσσαρες μένδεις κράτησιν. Μάρε.

Και ό συνταγματάρχης Πετροπουλάκης έδωσε μία κλωτσιά τό εφάπλωμα και επείδηξε κάτω. Έφώρεσε ένα παλαιό πανταλόνι του Ιππικού, ένα γελέκι και ξεκάλτωτος κατέβηκε εις τό μαγειρείο και έδωσε εις την μέση του μία έμπροσθέλα μαγειρίου, διότι μάθετε ότι ό συνταγματάρχης Πετροπουλάκης και ό άπεσπασμένος Πετροπουλάκης ήτ: έν και τό αυτό πρόσωπον. Και επειθής εις τας διαταγάς του συνταγματάρχου, ήρχισε την εκτέλεσιν αυτών. Εις τας ένδεκάμισυ τό πάν ήτο έτοιμον. Σπανιώτα συνέβαινε νά μη ειναι αόφνης κάλο βρασμένον τό κρέας εις τας ένδεκάμισυ και τότε ό συνταγματάρχης Πετροπουλάκης με την ποδιά ακόμη επρόφερεν απαθήστατα:

— Πετροπουλάκη! Ήκουσες τό ώρολόγιον; Τόσο τό χειρότερο, άγόρι μου, για σένα: τέσσαρας ήμέρας υπό κράτησιν! Έγώ σε προειδοποίησα. Μετά τό γεύμα θά πής νά ψουνίσης τρόφιμα δια τέσσαρας ήμέρας.

Και πράγματι με την τελευταίαν βοήκν στο στόμα ό υπηρέτης Πετροπουλάκης έτρεχε εις την αγοράν, ήγόραζε τά χρειώδη τεσσάρων ήμερών και επειθής εις την διαταγήν του κυρίου του δεν εβγαζε ουδέ την μύτη του έξω της θύρας, έμεινε υπό κράτησιν.

Ο βίος αυτός διόρρεεν όμοιομόρφως και όμαλώς, ότε άπροσδοκίτως πρό τινος τό άκόλουθον συμβάν διετάραξεν αυτόν:

Ο Πετροπουλάκης—ό υπηρέτης—εσκούπιζε τους ύαλοπίνακας, ότε αόφνης παρετήρησεν, ότι εις την άντικρυνή του οικίαν επήγε και κατόκησε μία μοδιστρούλα. Εύμορφη, εύμορφη σαν ζωγραφία, με ένα πρόσωπον ζωηρό σαν τό φεγγάρι, με κάτι μαλλιά σαν τό φλουρι, με κάτι μάτια φλόγα, φωτιά. Η καρδιά του, ήτις εις τας άγερόχους και υπερφάνους στιγμάς των μαχών δεν έτρόμαζε τά χαλκόστομα πυροβόλα, ήρχισε νά τρέμη. Ούτε ό υπηρέτης Πετροπουλάκης, ούτε ό συνταγματάρχης Πε-

τροπουλάκης δεν ήδύνατο νά καταλάβη τί συνέβαινε. Τό βέβαιον ειναι, ότι ουτε ό ένας ουτε ό άλλος δεν ξεκολούσαν από τό παράθυρο και ότι σχεδόν καθ' εκάστην ή ώρα δώδεκα τό βραστό δεν ήτο βρασμένον και ότι ουτε αι τέσσαρες ήμέραι της κρατήσεως δεν έσχυσα: νά διορθώσωσι την άνόμαλον κατάστασιν.

Τό πράγμα ήτο σοβαρόν! Και ό συνταγματάρχης Πετροπουλάκης συγκροτεί είδος πολεμικού συμβουλίου. Προσελάθησε νά δικαιολογήση τό σφάλμα, και εύρε πράγματι, ότι τό λάθος ήτο του υπηρέτου και ουχι του συνταγματάρχου. Η καρδία εκείνου ήσθάνθη την γελοίαν εκείνην και μικροπρεπή έφοδον. Και ούτω ό συνταγματάρχης άποφασίζει νά τιμωρήση τον υπηρέτην και τον διατάσσει νά μη παρουσιασθή ποτε εις τό παράθυρον. Πρός τούτους νά κλείση τό στόμα. Νά βάλη όπισθεν εκάστου παραθύρου από μίαν ήματιοθήκην, νά κλειδώση την θύραν του δωματίου εκείνου και νά ρίψη τό κλειδί εις τό πηγάδι.

Φανταζεσθε όμως τί συνέβει; Την επομένην της διαταγής, δια πρώτην φοράν εις την ζωήν του, ό υπηρέτης Πετροπουλάκης παρήκουσεν εις τον συνταγματάρχην του, και πρωί πρωί έβρέθη εις τό παράθυρον. Εύρέθη και την επομένην και την μεθεπομένην. Ο συνταγματάρχης ήρχισε νά άνησυχή δια την εμπόλεμον ταύτην κατάστασιν. Αφ' έτέρου ό συνταγματάρχης έθεώρει και έαυτον ύπατιον, διότι δεν έτιμώρει πλέον τον υπηρέτην.

Αυτά τά εσκέφθη καλώς. Κατεμέτρησε τό ύψος του γεγονότος, έμελέτησε τας συνεπειάς και έλαβε τέλος όριστικήν άπόφασιν. Μετέβη εις τό ταχυδρομείον ήγόρασεν έν επιστολικόν δελτάριον, εγραψε μερικάς γραμμάς, τό ήρριψεν εις τό γραμματοκιβώτιον και απήλθε.

Την ιδίαν έσπέραν ό συνταγματάρχης έλάμβανε τό επιστολικόν δελτάριόν του:

Πάτρας, 4 Οκτωβρίου 1911.

«Διατάσσεται ό κ. συνταγματάρχης Πετροπουλάκης νά εγκαταλείψη αόθωρει τας Πάτρας, αιτινες τοσούτον μοιραίως επέδρασαν επί του ήθικου γοήτρου του άνωτέρου τούτου αξιωματικού και νά μετοικήσιν εις Καλάμας».

Την επομένην πρωίαν τά έπιπλα του συνταγματάρχου εξετίθεντο εις πλειοδοσίαν και την μεσημβριάν ό δυσπρόστατος Πετροπουλάκης (συνταγματάρχης και υπηρέτης) άνεχώρει εις Καλάμας.

Ν. Σ.

Άντιφλογιστικό.

Άκούσατε, σοφοί μου, και φρόνιμοι γιατροί μου, τό νέο γιατρικό και σημειώσατέ το και πλέον έχει τό κρυφό και μυστικό:

Αν αόφνης κατατήσουν οι νέοι ν' άρρωστήσουν και νά δυρούν τραλλά, άμέσως γράψτε τους και διορίζτε τους φιλήματ' άπαλά.

Φ. Α. Φιλιππίδης

ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Αναγινώσκομεν εις μίαν έπιγραφην παρά τό Παπας Κιοπρού: «Αποθήκη καρβούνων και Σας». Τί θέλει νά ειπή ό καταστηματαρχής δεν τό ένοήσαμεν.

Εις επαρχιώτης θέλει νά υπάγη εις τό θέατρον. Προτού εισέλθει βλέπει εις τας είδοποιήσεις τας τιμάς:

«Έδραι 15 γρόσια, ύπερών 5 γρόσια, τά προγράμματα πρός 10 παράδες».

— Αποψη προέπει νά κάμωμεν οικονομίαν, θά καθήσω εις ένα... πρόγραμμα.

Μάθημα Φυσικής Ιστορίας εις την θάλασσαν. — Διατί ή θάλασσα ειναι τόσον άλμυρά; — Από τά πολλα ψάρια ποϋ έχει... και ξεύρετε τά ψάρια... ειναι πολύ άλατισμένα.

Εις τό άτελιέ ενός ζωγράφου. — Ο φωτισμός του προσώπου σας, κυρία, ειναι θαυμάσιος! Και εκείνη; — Πόσον εϊσθε κόλακες σεις οι καλλιτέχνη!

Τί τον αναγκάζει νά κλίνη.

ΑΠΟ ΣΑΒΒΑΤΟΥ ΕΙΣ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ

ΕΙΣ τὰ Πατριαρχεῖα ἐλήφθη τεσεκερὲς τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης, δι’ οὗ δηλοῦται ὅτι ἐδόθησαν ὀδηγίαι τοῖς ἀρμοδίοις, ὅπως μὴ παρεμβάλλωνται ἐμπόδια εἰς τὴν περιαγωγὴν τῶν κιβωτίων καὶ συλλογὴν ἐράνων, ἀρκεῖ οἱ περιάγοντες αὐτὰ νὰ φέρωσιν ἄδειαν τῶν Πατριαρχείων.

— Παρεχωρήθη δεκαήμερος προθεσμία εἰς τοὺς διευθυντὰς καὶ διευθυντριάς τῶν ἐλλ. ἐκπαιδευτηρίων, ὅπως προσαγάγωσι τὰ προγράμματα καὶ τὰ ὄρολόγια τῶν σχολῶν τῶν. Μετὰ τὴν λήξιν τῆς προθεσμίας ταύτης οἱ μὴ συμμορφωθέντες θὰ τιμωρηθῶσι διὰ πρόστιμου.

— Ἐξελέγησαν ἄφοροι τῆς Μ. τοῦ Γ. Σχολῆς οἱ κ. κ. Κέπετζης, Μ. Λογοθετίδης ἐκ νέου, πρὸς δὲ οἱ κ. κ. Γ. Θεοχαρίδης καὶ Α. Ἀντίπας ἰατρός.

— Ἡ Α.Θ. Παναγιότης, μεταβᾶσα εἰς τὰ Ἀνάκτορα, ἐνεγράφη εἰς τὸ ἐπὶ τούτῳ βιβλίον τῶν συγχαρητηρίων ἐπὶ τοῖς γενεθλίοις τοῦ Ἀνακτος.

— Ἐπεδόθη ταχορίον διαμαρτυρίας διὰ τὴν παῦσιν τῆς «Ἐκκλησιαστικῆς Ἀληθείας».

— Ἀνεγνώσθησαν ἐπὶ Συνόδου ὑπουργικοὶ τεσεκερὲς κατὰ τῶν μητροπολιτῶν Σμύρνης, Γρεβενῶν καὶ Ἐφέσου καὶ κατὰ τῶν ἐπισκόπων τῶν μητροπολιτῶν Σεργῶν καὶ Καλλιουπόλεως.

— Ὁ μητροπολίτης Σμύρνης ἀνήγγειλεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα τὴν λύσιν τῆς μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ νομάρχου διαφορᾶς. Κατόπιν προσκλήσεως τῆς Νομαρχίας παρεκάθησεν εἰς τὸ Διοικητικὸν Συμβούλιον.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Βυζαντινὴ Πανακτοθήκη. — Εἰς τοὺς ἀναγνώστας τοῦ «Ἀσ’Ολα» εἶναι γνωστὸς ὁ ἐν Ἀθήναις ὕψηλ. τῆς ἀρχαιολογίας καὶ διευθυντῆς τοῦ χριστιανικοῦ Μουσείου κ. Γ. Λαμπάκης, πολλακίς τιμήσας ἡμᾶς διὰ τῆς συνεργασίας του. Ὁ ἐν λόγῳ σοφὸς ἀρχαιολόγος, συνεχίζων τὸ ἐν τῇ χριστιανικῇ ἀρχαιολογίᾳ περισπούδαστον ἔργον αὐτοῦ, νέαν ἐξαγγέλλει ἐκδοσιν, ἣτις μεγάλας ὄντως θὰ προσφέρῃ ὑπηρεσίας εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ τὸ ἔθνος. Οὕτω δὲ μετ’ ὅλας ἡμέρας ἀρχεῖται δημοσιευομένη κατὰ σειράς ἢ ὑπὸ τοῦ κ. Λαμπάκη καταρτισθεῖσα Βυζ. Πανακτοθήκη, ἐκ 5000 καὶ πλέον πολυτίμων φωτοτυπικῶν εἰκόνων. Μοναδικὸν ἔργον ἐθνικῆς, ἱστορικῆς καὶ τεχνικῆς ἀξίας. Ἔργον πρωτότυπον καὶ ἀπαραίτητον πρὸς πᾶσαν μελέτην τῆς Βυζ. ἀρχαιολογίας καὶ τέχνης, ἐκδοθὲν δι’ 90 μόνον συνδρομητᾶς.

Ὁ ἐν Παρισίοις διαπρεπὴς Βυζαντιολόγος καθηγῆς κ. Millet, λαβὼν 1000 φωτογραφικὰς εἰκόνας τῆς ἄνω συλλογῆς, ἀπεύθυνε πρὸς τὸν κ. Λαμπάκην τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν:

Mon cher collègue et ami,
Je viens de recevoir votre collection de photographies et je suis heureux de vous exprimer mes très sincères et très chaudes félicitations. Vous avez accompli une œuvre scientifique de première importance. Avec un goût très sûr, un sens archéologique très pénétrant, vous avez su choisir tous les monuments intéressants, les photographier avec discernement, pour en faire ressortir le caractère et comprendre la structure. Je ne me lasse pas d’admirer ce profond amour du passé qui vous a conduit dans toutes les provinces de Grèce, vous a fait étudier non seulement les brillants édifices d’Athènes, de Saint-Pierre, d’Arta, de Nauplie, mais aussi les modestes églises non moins précieuses pour la science, car elles nous font connaître l’art populaire de la Grèce médiévale, nous permettent d’en déterminer le caractère et l’origine. Vous avez cherché hors de Grèce, en Macédoine, surtout en Asie Mineure, les vestiges du grand passé chrétien de la race grecque. Sous votre plume les sept astres de l’Apocalypse ont retrouvé leur éclat.

Vous avez compris aussi le très grand intérêt de l’ornement sculpté. Pour l’étude de formes architecturales, du décor céramoplastique, enfin de la sculpture byzantine en Grèce votre collection constitue avec celle de M. Laurent, celles des Hautes-Études et mes «Monuments byzantins de Mistra» un instrument de travail de premier ordre. En ce qui touche l’Anatolie antérieure vous êtes le premier byzantiniste qui l’ait explorée avec soin.

Je suis sûr, mon cher collègue que cet effort si honorable sera estimé comme il le mérite. Vous avez modestement travaillé avec toute la sincérité d’un savant. J’éprouve un véritable plaisir à vous féliciter de cette œuvre si louable.

Veillez agréer, mon cher collègue et ami, l’assurance de mes sentiments distingués et dévoués.

G. MILLET

Χαίρομεν ἀγγέλλοντες τὴν ἐκδοσιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ λυπούμεθα, διότι τὸ ἔργον θὰ κυκλοφορήσῃ εἰς τόσον εὐάριθμα ἀντίτυπα. Δὲν νομίζει ὁ συγγραφεὺς ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἀπαντάχοι τοῦ Ἑλληνισμοῦ θὰ εὐρεθῶσι πολλοί, οἱ ὅποιοι θὰ θελήσωσιν ἀποκτήσωσι μίαν τῶν πολλῶν συλλογῶν;

Ταταῦλα. — Ἡ γραφικὴ τῶν Ταταούλων συνοικία, ἡ ὁποία ἀπὸ αἰῶνων διετήρησε τὸν ἐθνικὸν αὐτῆς χαρακτήρα, εἶχε καὶ τὴν ἱστορίαν της, ἱστορίαν μεγάλην, ἀποτελοῦσαν μίαν ἐνδιαφέρουσαν σελίδα τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἱστορίας. Ὅταν ἡ Κωνσταντινούπολις ἦτο βεβυθισμένη εἰς τὸ σκότος τῆς δουλείας ὅταν παντοῦ ἀλλοχοῦ ὁ Ἑλληνισμὸς ἔσται ἐν ὑπὸ τὰς πέδας της, τὸ Φανάριον ἀφ’ ἑνὸς καὶ τὰ Ταταῦλα ἀφ’ ἑτέρου παρέμενον πάντοτε δύο τηλαυγεῖς καὶ παρήγοροι πυρσοὶ. Τὴν ὥραν ὅμως αὐτῆς ἱστορίας, κρυμμένην βαθειὰ ὑπὸ τὴν κόριν τῶν ἀρχείων καὶ τὴν τέφραν τῶν τάφων, δὲν εὐρέθη κανεὶς ἕως τῶρα ν’ ἀνασῶρῃ καὶ νὰ τὴν γνωρίσῃ εἰς τοὺς πολλοὺς. Αὐτὸ ἦτο μὲν ἔλλειψις, τὴν ὁποίαν εἴχεται νὰ πληρῶσῃ ἕν ἔργον: «Τὰ Ταταῦλα» τοῦ χωρεπισκόπου Ταταούλων κ. Μελισσηνοῦ, ὅστις ἐπὶ σειράν ἐτῶν, μελετήσας τὴν ἱστορίαν των, ἐρευνήσας ὅλας τὰς σχετικὰς πηγὰς, ἦτο μασε πραγματικῶν πλήρη ἀπὸ ἱστορικῆς, ἀρχαιολογικῆς καὶ ἐθνολογικῆς ἀπόψεως. Ἐκτος ὅμως τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου, ὅπερ θὰ

ἦναι πλουσίως εἰκονογραφημένον, ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ ἐξάρωμεν ἐνταῦθα, εἶναι ὅτι αἱ εἰσπραχθησόμεναι ἐξ αὐτοῦ συνδρομαὶ θὰ διατεθῶσι πρὸς ἀνοικοδομήσιν τῶν παρὰ τὸν Ἁγ. Δημήτριον τῶν Ταταούλων κοινοτικῶν οἰκοδομῶν, τὴν ἐπισκοπήν, τὰ κελλία τῶν ἱερέων, τὸ κωδωνοστάσιον κτλ., ἅτινα σήμερον εἶναι ἠρειπωμένα καὶ ἐτοιμόρροπα. Δὲν εἶναι νομιζόμεν, ἀνάγκη νὰ συστήσωμεν πλεῖστον τὸ ἔργον, διότι εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οὐδεὶς θ’ ἀρνηθῆ νὰ δώσῃ συνδρομήν. ἦτις τόσον ἱερὸν σκοπὸν ἐξυπηρετεῖ.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία. — Ὁ προῖστάμενος Ὁδησοῦ διάκεκριμένος ἀρχιμανδρίτης καὶ γνωστὸς λόγιος κ. Ἀγγελοῦ Περφάνης ἐξέδωκε «Σύντομον Ἐκκλησιαστικὴν Ἱστορίαν» ἐξ 180 σελίδων πυκνοτυπωμένων, ἐν ἧ ἐκτίθενται τὰ ἀπὸ Χριστοῦ μέχρι τοῦ 860 μ. Χ. γεγονότα. Τὸ λαμπρὸν τοῦτο βιβλίον συνιστῶμεν θερμῶς.

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Θάνατοι. — Μία συμπαθὴς φυσιογνωμία, εἰς λαμπρὸς χαρακτήρ, ὁ Γερσίμος Σ. Μολφέσης, ἐξέλιπε τὴν νυκτὶ τῆς Τρίτης Ὁ μεταστάς, διακριθεὶς καθ’ ὅλον τὸ μακρὸν αὐτοῦ ἐν τῷ χρηματιστικῷ κύκλῳ στάδιον διὰ τὴν σπανίαν αὐτοῦ εὐθύτητα καὶ τοὺς γλυκεῖς τρόπους, διετέλεσεν εἰς πολλὰς περιόδους μέλος τῆς Ἐφορείας τοῦ Χρηματιστηρίου Γαλατᾶ, πολλὰς παρασχὼν τοῖς ἐν αὐτῷ ὑπηρεσίας, μεγάλως δ’ ἐκτιμώμενος παρὰ τῶν χρηματιστῶν. Ἡ κηδεῖα τοῦ μακαρίτου ἐγένετο τῇ ἐπιούσῃ ἐν Σιολῆ μετὰ τῆς δεούσης παρατάξεως, προεξαρχούσης τῆς Α. Θεοφ. τοῦ χωρεπισκόπου Ταταούλων κ. Μελισσηνοῦ, τῆς νεκροσίου ἀκολουθίας ψαλείσας ἐν τῇ ἱερῷ καθ’ ὅλον τὸ μακρὸν αὐτοῦ ἐν τῷ Φερικίῳ, τοῦ δὲ νεκροῦ ταφέντος ἐν Βαλουκλίῳ. Ἐκφράζοντες καὶ τὰ ἡμέτερα εὐλαχρινὴ συλλυπητήρια τῆς βαρυπενθούσης αὐτοῦ τέκνοισι, εὐχόμεθα τῷ μεταστάντι αἰωνίαν τὴν μνήμην.

Ἀφίξεις. — Το παρελθὸν Σαββατοκύριακον ἐνταῦθα ἐξ Ἰταλιῶν ἀφῆλθον οἱ γνωστοὶ αὐτόθι ὄρολογοποιεῖς καὶ φιλοπρόσδοξοι νέοι κ. Φίλιππος Ἄν. Φιλιππίδης, πρὸς πλουτισμὸν τοῦ καταστήματός του.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΛΑΛΑΣ

Ἐν ἀπὸ τὰ πολυτιμότερα θήματα τῆς καθημέρης χολέρας ἀπ’ ὅσα γνωρίζω, ἴσως τὸ πολυτιμότερον ὄλων, εἶναι ὁ ὁμογενὴς μουσουργὸς καὶ φίλος Νικόλαος Λάλας, τοῦ ὁποῖου τὸν θάνατον ἀνέγνωσα εἰς μίαν ἀνταπόκρισιν ἐκ Μοναστηρίου, μὲ δύο κυριολεκτικῶς λέξεις δυστυχῶς μόνον εἰς πρωινὸν φύλλον τῆς πρωτευούσης μας.

Ὁ Νικόλαος Λάλας ἦτο ἕνας ἀπὸ τοὺς ὀλίγους ἀνθρώπους, ποὺ ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ὁ Ἑλληνισμὸς. Εὐσυνείδητος καλλιτέχνης, ὅσον ὀλίγοι, καὶ μετρούφρων ὅσον οὐδεὶς, ἐσπούδασε τὴν μουσικὴν ἐπὶ σειράν ἐτῶν ἐν Γερμανίᾳ χρηματίσας καὶ μαθητῆς τοῦ μεγάλου Βάγκνερ. Ἐπιστρέψας ἐκ Γερμανίας καὶ μὴ εὐρίσκων

πραγματοποιούμενα τὰ ἰδανικὰ αὐτοῦ, οἷτε ἐν Ἀθήναις, οἷτε ἐν Κων/πόλει, ἀπεσῆθη οἶονεὶ μονάζων ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ πατρίδι ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπου περιορίσθη διδάσκων τὴν μουσικὴν ἐν Θεσσαλονίκῃ εἰς ὀρισμένας μόνον μαθητριάς.

Ἐραστής καὶ ἐξοχὴν τοῦ θεοῦ Beethoven καὶ κατὰ δεύτερον λόγον τοῦ Mendelshon καὶ τοῦ Chopin καὶ βουτυγμένος ὡς τὸ κόκκαλο εἰς τὴν κλασικὴν γερμανικὴν μουσικὴν, οἷτε ἠθέλε ν’ ἀκούσῃ λόγον δι’ ἄλλην, ἀντιλαμβανόμενος δὲ πόσον ὀλίγον γίνεται καταληπτὴ ἡ μουσικὴ, τὴν ὁποίαν ἐλάτρευε, οὐδέποτε ἔπαιζε πρὸ ἀκροατηρίου, οἷτε συναυλίας ἐδίδεν. Ἐξαιρετικῶς συνέπραξεν εἰς τὴν συναυλίαν τοῦ ἀληθμονήτου Γκίτσα, ὑπὸ τὸν ὄρον νὰ μὴ χειροκροτήσῃ τὸ κοινόν (εἰς τὰ χειρο-

κροτήματα ἀπηρεσέκτο, καὶ ὁ Rubinstein) Ἐχορημάτισε πρὸ πολλῶν ἐτῶν ὡς καθηγητῆς τοῦ πιάνου καὶ εἰς τὴν ἐνταῦθα Ἐμπορικὴν Σχολὴν τῆς Χαλκίδος, ὡς ἐσωτερικὸς καθηγητῆς ἐπὶ ἕν ἔτος.

Ἡ λευκὴ καὶ ἀθῶα ψυχὴ τοῦ καλλιτέχνου κατεφάνη εἰς τινὰ συναυλίαν, δοθεῖσαν τῷ 1902 εἰς Θεσσαλονίκην, ὑπὲρ δύο μικρῶν παιδιῶν, τὰ ὁποῖα ἐδειξαν πολὺ μουσικὸν ἄλγαντιον. Ἐκεῖ ἐφαίνετο πάλλουσα ἡ καλλιτεχνικὴ καρδιά του. Ἔργα ἀφῆκε πολὺ ὀλίγα, ἀλλ’ ἴσως ὑπάρχουν τοιαῦτα χειρόγραφα, καὶ ἐξάπαντος θὰ εἶναι ἀξία λόγου. Τὸ Ὁρδεῖόν μας ἔχει καθῆκον νὰ ἐξετάσῃ περὶ τούτου.

Αἰωνία ἡ μνήμη τοιοῦτου ἀνδρός.

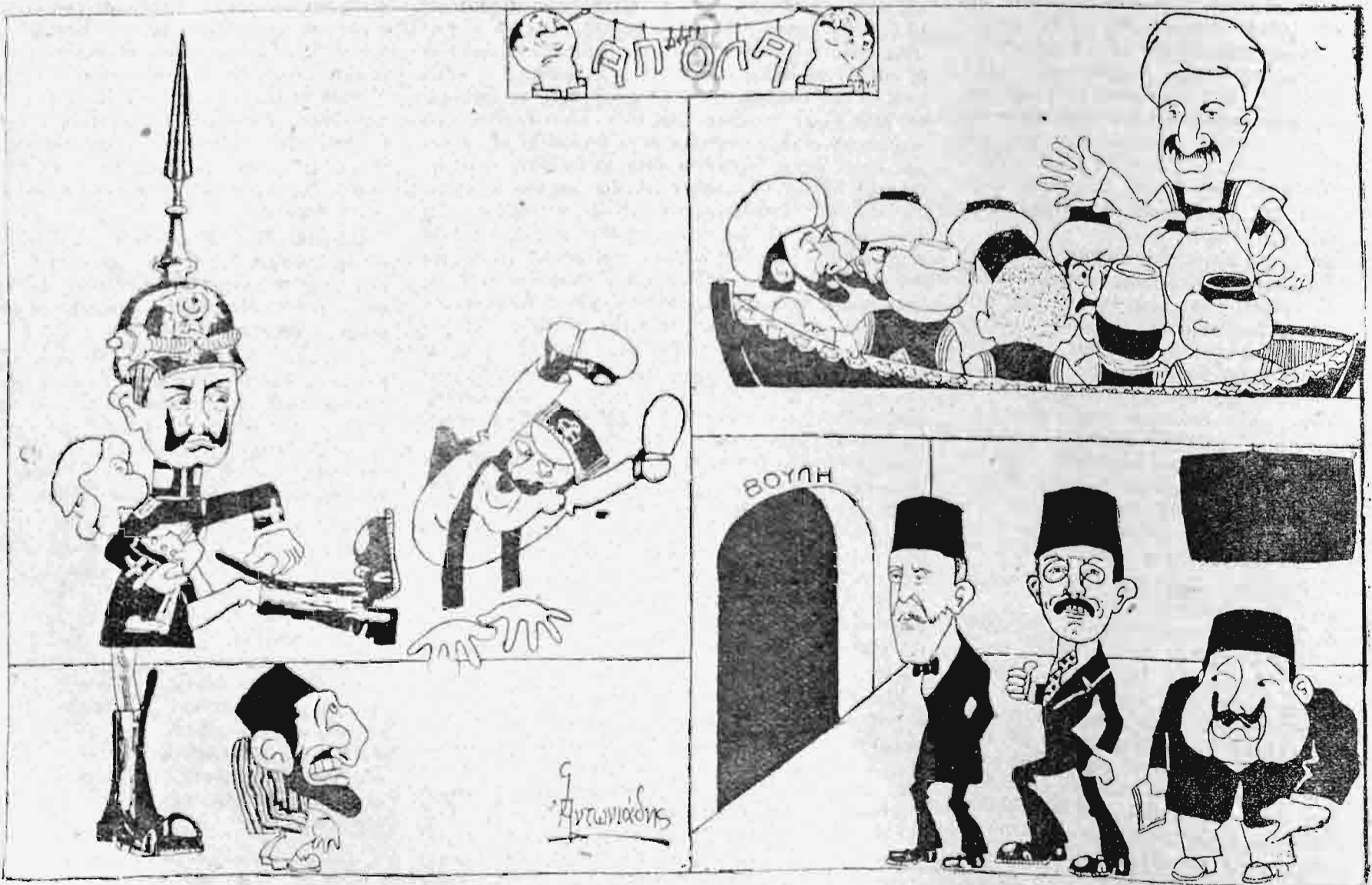
K. M.

— Αἰὶὸς ποῦ βλέπεις ἐκεῖ ἐσχότωσε πέρουσι κατὰ λάθος τὴν πενθερά μου.
 — Καὶ δὲν ἐνήργησες γὰ τὸν τιμωρήσης;
 — Πῶς; τὸν σωτήρά μου;

Οὐδὲν κακὸν ἄμικτον καλοῦ:
 Ἡ Γερμανία, ἂν ἡ Ἰταλία προσαρτήσῃ τὴν Τριπολίτιδα, θὰ τὴν
 ἐκδιώξῃ ἐκ τῆς Τριπλῆς καὶ θὰ καλέσῃ ἀντὶ αὐτῆς τὴν Τουρκίαν.
 (Τηλεγρ. Πρακτορείων)

Κερίμ: — Τώρα πιά, κοιτάξετε μὴ κάνετε λάθος, μποῦκοτὸς ἔχει
 ἀπὸ μπλέ, ἀλλὰ σὺ προάσινε! καταλαμβάνετε;

Πῶς ἔμβαιναν.